ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

1. NEDĚLE ADVENTNÍ – 29. LISTOPADU 2026

Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni.

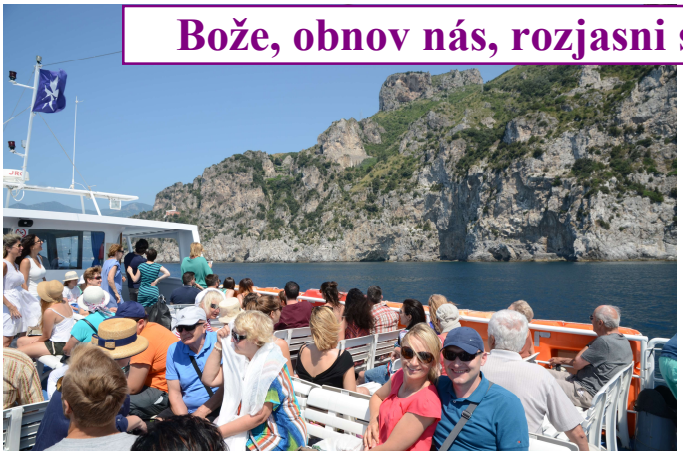

LODÍ ZA RYBÁŘEM Z GALILEJE. EUCHARISTIE U HROBU SV. ONDŘEJE. Amalfi, Itálie. *Anni Paulini Peregrinatio*, 1.7.2009; *Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent,* 1.7.2016; *Peregrinatio ad Fontem Pacis,* 1.7.2026.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

2. NEDĚLE ADVENTNÍ – 6. PROSINCE 2026

Pane, ukaž nám své milosrdenství a uděl nám svou spásu.

EUCHARISTIE U HROBU SV. MIKULÁŠE, krypta katedrály v Bari, Itálie, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum,* 1. července 2019. „JÁ JSEM NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ“. Eucharistie u jeskyně Massabielle, *Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem*, Lourdes, Francie, 21.6.2008.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE ADVENTNÍ – 13. PROSINCE 2026

Duch můj plesá v Bohu mém.

POUTNÍCI V BAZILICE SV. LUCIE NA MÍSTĚ MUČEDNICTVÍ, Siracusa, Sicílie, Itálie, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum,* 1. července 2019. Dole: VOTIVNÍ SVÍCE U RELIKVIÍ SV. LUCIE V BENÁTKÁCH, *Peregrinatio ad Miracula Fidei*, 10.6.2014, Venezia, Itálie.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE ADVENTNÍ – 20. PROSINCE 2026

Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.

”VERBUM CARO HIC FACTUM EST" - TADY SE SLOVO STALO TĚLEM.
Eucharistie v bazilice Zvěstování v Nazaretě, Izrael, *Peregrinatio Ad Fontes Salutis*, 26. února 2013.

LITURGICKÉ TEXTY 1. NEDĚLE ADVENTNÍ – CYKLUS B

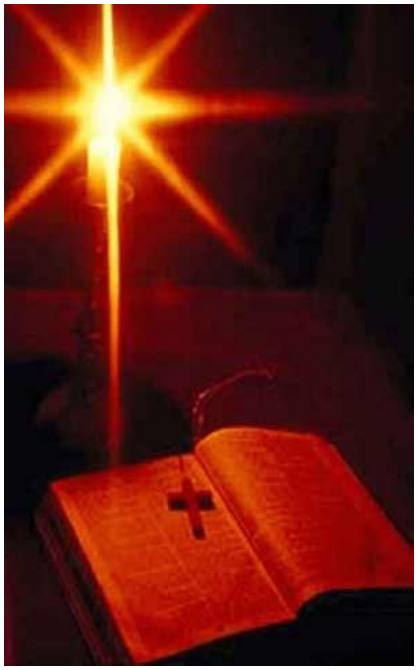

1. ČTENÍ – IZ 63,16B-17.19B; 64,2B-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.
Ty, Hospodine, jsi náš otec; "náš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi, a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatřilo, že by Bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, byli jsme v hříších stále. Budeme zachráněni? Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

ŽALM 80
Slyš, Izraelův pastýři, – skvěj se září, ty, který trůníš nad cheruby, – probuď svou sílu – a přijď nás zachránit! Bože zástupů, vrať se, – shlédni z nebe a podívej se, pečuj o tuto révu! – Ochraňuj, co tvá pravice zasadila, – výhonek, který sis vypěstoval! Ať je tvá ruka nad mužem po tvé pravici, – nad člověkem, kterého sis vychoval. – Už od tebe neustoupíme, – zachovej nás naživu, a budeme velebit tvé jméno.

1. ČTENÍ – 1KOR 1,3-9
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.
Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM –MK 13,33-37
Slova svatého evangelia podle Marka.
Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР
1. NEDĚLE ADVENTNÍ – 29. LISTOPADU 2026

Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh je našim Otcem a Vykupitelem. Proto s důvěrou prosme: **L: PANE PŘIJĎ, A ZACHRAŇ NÁS!**

- Prosme za všechny, kdo žijí v klamné iluzi, že smysl života najdou i bez Boha, aby uprostřed bezradností dokázali vyznat: „Bože zástupů, vrať se a zachovej nás na živu.
- Prosme, aby touha po živém Bohu byla v každém z nás podnětem k důvěrné modlitbě, abychom v bdělosti srdce dokázali poznávat vůli Pána, který každému z nás svěřil na této zemi zcela jedinečné poslání.
- Prosme, abychom nikdy nezapomínali, že jsme hříšníci, duchovně nemocní, od Boha vzdálení, a že potřebujeme spásu.
- Hospodine, Vykupiteli náš, shlédni na své zmučené ukrajinské děti, zastav Putinova zvěrstva a dej, ať ukrajinský národ prožije zimu v míru.
- Na přímluvu sv. Ondřeje, "prvního povolaného", prosme o bdělost srdce, abychom vždy kráčeli po Božích cestách.
- Ať bdělost občanské společnosti v naší vlasti, nedovolí vládní aroganci moci uvést naši zemi do chaosu, a s vytrvalostí pomáhá utvářet správné svědomí celého národa.
- Za Otce vlasti, Karla IV., jehož úmrtí si dnes připomínáme, ať pro své úsilí - v duchu Augustinova vyznání, že „kralovat, znamená sloužit Bohu“, - má podíl v tvém věčném království.
- Za všechny věrné zemřelé, ať mají účast na slávě, kterou jsi připravil těm, kdo bdí.

K: Bože, dej, ať nezbloudíme z tvých cest, ale v každodennosti svého adventu vytrváme až do konce. Neboť ty žiješ a kraluješ po všechny věky věků. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE ADVENTNÍ

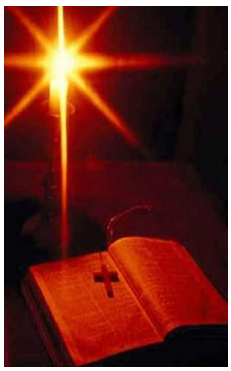

1. ČTENÍ – IZ 40,1-5.9-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.
Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: "Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se; řekni judským městům: "Hle, váš Bůh!" Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

ŽALM 85
Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh: – jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté. – Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí, – aby sídlila jeho velebnost v naší zemi. Milosrdenství a věrnost se potkají, – políbí se spravedlnost a pokoj. – Věrnost vypučí ze země, – spravedlnost shlédne z nebe. Hospodin též popřeje dobro – a naše země vydá plody. – Spravedlnost bude ho předcházet – a spása mu půjde v patách.

1. ČTENÍ – 2PETR 3,8-14
Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.
Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM –MK 1,1-8
Slova svatého evangelia podle Marka.
Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: "Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a při tom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE ADVENTNÍ

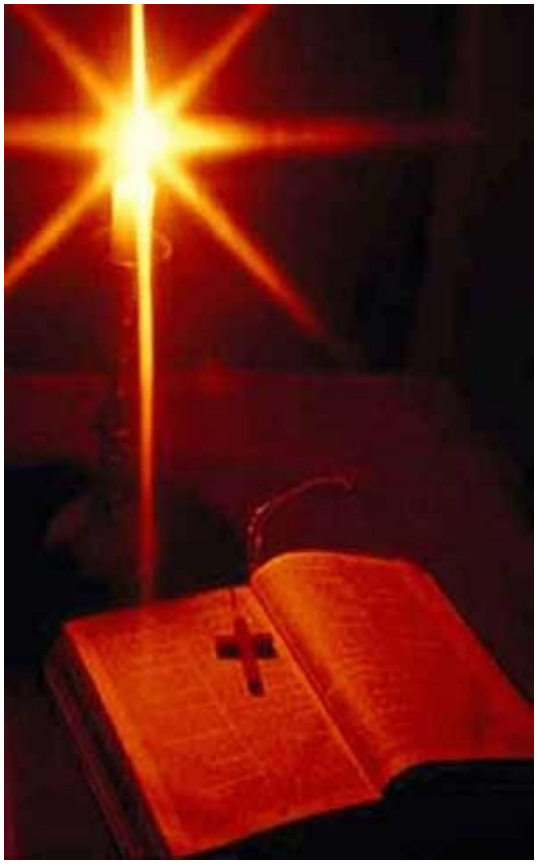

1. ČTENÍ – IZ 61,1-2A.10-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.
Duch Páně, duch Hospodinův je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

ŽALM LK 1
Velebí – má duše Hospodina – a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, – neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. – Od této chvíle mě budou blahoslavit – všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. – Jeho jméno je svaté – a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení – k těm, kdo se ho bojí. Hladové nasytil dobrými věcmi – a bohaté propustil s prázdnou. – Ujal se svého služebníka Izraele, – pamatoval na své milosrdenství.

1. ČTENÍ – 1SOL 5,16-24
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.
Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všecko zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětí. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM – JAN 1,6-8.19-28
Slova svatého evangelia podle Jana.
Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: "Kdo jsi?" Vyznal to a nezapřel. Vyznal: "Já nejsem Mesiáš." Zeptali se ho: "Co tedy jsi? Eliáš?" Řekl: "Nejsem." "Jsi ten Prorok?" Odpověděl: "Ne." Řekli mu tedy: "Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: "Já jsem hlas volajícího na poušti: ´Vyrovnejte cesty Pánu', jak řekl prorok Izaiáš." Ti poslové byli z farizeů. Zeptali se ho: "Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: "Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánků." To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – 2SAM 7,1-5.8B-12.14A.16
Čtení z druhé knihy Samuelovy.
Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: "Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten." Nátan odpověděl králi: "Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!" Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: "Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodváží ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy."

ŽALM 89
Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech, – po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost. Řekl jsi totiž: "Navěky je založena milost." Na nebi jsi upevnil svou věrnost. "Smlouvu jsem sjednal se svým vyvoleným, – přísahal jsem Davidovi, svému služebníku: – Navěky zajistím tvůj rod a tvůj trůn zbuduji na všechna pokolení. On mě bude vzývat: Ty jsi můj otec, – můj Bůh a skála mé spásy. – Navěky mu zachovám svou milost, – má smlouva s ním platit nepřestane."

1. ČTENÍ – ŘÍM 16,25-27
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.
Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM – LK 1,26-38
Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: "Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: "Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: "Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel.

"Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním;
a bude v onen den světlo velké, aleluja."

DOBA ADVENTNÍ
S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

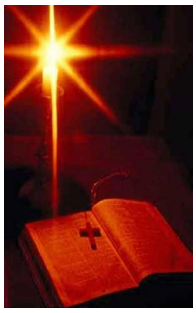

PONDĚLÍ - 30. LISTOPADU 2026 - SV. ONDŘEJ

Když se Ježíš ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali sítě a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. (Mt 4,18-22)

✠

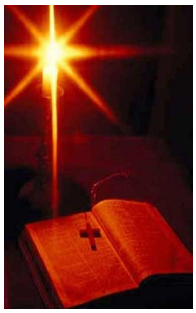

ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ - 1. PROSINCE 2026

Ježíš zajásal v Duchu svatém a řekl: "Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit." Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: "Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli." (Lk 10,21-24)

Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými. Je výstava obrazů. Mladý umělec stojí v pozadí světnice, kde jsou jeho díla. Lidé přecházejí, ale málokdo se zastaví, někteří se dokonce povýšeně usmějí. Ale najednou se tu zastaví starší pán a dlouho pozoruje jeden obraz, vrátí se k předcházejícímu, pak zase znova k témuž. Konečně se našel člověk, který umělci porozuměl, který ho pochopil. Je to radost. Věta evangelia, jak se zdá, nezapadá do této normální zkušenosti.

Raduje se Ježíš z toho, že ho moudří a chytří lidé nechápou? Tento divný postoj můžeme osvětlit analogií, která je v Bibli často. Ve Starém zákoně se vypravuje o mnoha bitvách, válkách Izraele. Ale nejvíc se dějepisci zastavují u těch případů, kdy Židé zvítězili nad velkou přesilou, kde dal Bůh zvítězit malé hrstce. Tam je totiž jasné, že vítězství bylo Boží dar. Něco podobného se děje i tu. Nedivili bychom se, kdyby učení profesoři teologie prohlásili, že jsou jim tajemství křesťanské víry jasná. Ale stále vidíme opak. Nejlépe chápou jejich smysl a žijí z nich prostí křesťané. Víra je pro ně Boží dar.

Nikdo nezná, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Na římském Kapitolu je dnes kostel nazvaný Ara coeli, (Oltář nebe). Tam je na jednom z antických sloupů nápis: EX CUBICULO AUGUSTI (Z ložnice Augustovy). Tradice vypravuje, že měl císař sen v noci, kdy se narodil Kristus. Ráno pak dal rozkaz, aby postavili oltář neznámému bohu. Římané si totiž nakonec přivlastnili, přijali do státního náboženství všecky kulty, všecka božstva, která se na území říše vyskytovala. Mít bohy, bylo známkou, že vlastní i krajinu, které vládnou. Bůh Izraele se však v Bibli projevuje jako někdo úplně jiný. Není jenom neznámý, ale je i nepoznatelný všem lidem. Kdo jiný ho tedy může znát než Syn, „pravý Bůh z pravého Boha“? Ale je-li Ježíš Syn Boží, je nepoznatelný lidským rozumem i on. Apoštolové ho viděli, evangelium jej líčí, ale to jsou jenom vnější stránky jeho podoby. Božství tu jenom slabě probleskuje, jako na svatých obrazech. Jenom světci víc a víc Krista poznávají. A obyčejní křesťané? Podle stupně svatosti, víc modlitbou než studiem.

Odhalils je maličkým. Máme v češtině dva podobné výrazy: objevení a zjevení. V obojím případě se začíná něco jevit, vidíme, pozorujeme to, co jsme dříve neznali. Kryštof Kolumbus objevil Ameriku. Dříve se nevědělo, že ta země existuje. Nebylo to snadné, už se chtěli vrátit, ale najednou se plavčíkovi na lodi „zjevil“ pásek země v dálce. Při „objevení“ jsme to tedy my, kteří hledáme, je to naše zásluha, že se to odkrylo. Při „zjevení“ naopak je to zásluha toho, kdo k nám přichází. Nedá se říci, že sv. Bernadetta v Lurdech „objevila“ Pannu Marii. Měla však „zjevení“. Podobných je v dějinách církve mnoho. Je však zajímavé, že to bývá obvykle dáno dětem, maličkým. Ten výraz však neznamená jenom fyzickou mladost, ale to, čeho je obrazem: schopnost přijmout pravdu jako dar a mít duchovní svěžest, aby se mohla uskutečnit v životě. Bůh totiž nezjevuje své pravdy k ukojení zvědavosti lidí, ale aby se staly zrnem, které roste na poli života.

✠

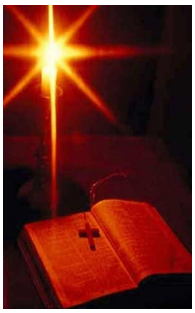

STŘEDA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ - 2. PROSINCE 2026

Ježíš prošel kolem Galilejského moře, vystoupil na horu a posadil se tam. Tu k němu přišly velké zástupy. Měly s sebou chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho jiných; položily mu je k nohám a on je uzdravil. Když lidé viděli, že němí mluví, zmrzačení že jsou zdrávi, chromí že chodí a slepí vidí, žasli a velebili Boha Izraele. Ježíš si pak zavolal své učedníky a řekl: "Je mi líto zástupu, protože už tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. A nechci je nechat odejít hladové, aby je cestou neopustily síly." Učedníci mu řekli: "Kde bychom tady v neobydleném kraji sehnali tolik chleba, abychom mohli dát dosyta najíst tak velkému zástupu?" Ježíš se zeptal: "Kolik máte chlebů?" Odpověděli: "Sedm a několik malých ryb." Rozkázal, aby se lid posadil na zem, vzal těch sedm chlebů a ty ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci lidem. Všichni se dosyta najedli a sesbíralo se ještě plných sedm košíků zbylých kousků (chleba) (Mt 15,29-37)

Je mi líto lidu, nemají, co jíst. Bývaly i v Evropě hladové roky. Krupobití, sucho nebo naopak záplavy zničily úrodu a nebylo stravy ani pro lidi ani pro dobytek. I dnes se takové katastrofy vyskytují, ale je zlepšené všeobecné zásobování. Dovoz potravin je malý technický problém. Vždyť velká města žijí jenom z dovezeného. Proto je tím podivnější, že přesto všechna převážná část obyvatelstva naší země trpí podvýživou a že počet těch, kdo ročně umírají hladem, je vysoký a nezmenšuje se, spíš roste. A přece doprava chleba v době astronomických letů by neměla být technickým problémem ani pro nejzapadlejší kraje Afriky nebo Asie. Nasyceným národům však chybí lítost s těmi, kdo nemají co jíst. Jen tato lítost by byla schopna dát do pohybu mezinárodní charitativní organizace a přimět státní aparáty, aby spolupracovaly. Probuzení této lítosti by však nejvíce prospělo těm, kdo litují. Uvědomili by si, že se mohou spasit jen ve spojení lásky s ostatními.

Vzal těch sedm chlebů, pronesl díkůvzdání, lámal a dával. Kdo pocítil lítost s hladovými, obyčejně objeví, že jemu samému se nedostává a že rozhodně nestačí k tomu, aby pomohl světu, který je v tak velké bídě. Proto obyčejně pokrčí rameny a řekne si pro útěchu: „Co tu mohu udělat já, když by na tu nouzi nestačily ani velké organizace?“ Ale jsou i jiní, kteří i ze svého mála dají. Stává se pak zázrak. Druzí chudí je napodobí a vytvoří se řada pomoci, která rozmnoží první dar. Francouzský básník R. Follereau, apoštol malomocných, říkával, že Pán Bůh dal chudým velký dar: jiné chudé, kteří jim pomohou. Dar chudých chudým má vždycky zvláštní sílu a zvláštní poslání. A nerozmnoží-li

ihned chléb, vždycky rozmnoží pocit lidské jednoty a Boží milost, která se stane novou tvůrčí silou ve světě.

Všichni se dosyta najedli. Nasycení čtyř tisíců mužů s ženami a dětmi bylo zázrakem, a to ve zvláštní situaci. Ti lidé šli za Ježíšem, aby slyšeli jeho slova. Ten zázrak se opakuje po dva tisíce let v církvi. Náboženská činnost je podle ekonomického slovníku neproduktivní. V kázáních se lidem říkají věci často nemilé. Výdaje na církevní budovy, na klérus, na semináře, na charitativní činnost jsou ohromné. A přece se vždycky nějakým způsobem kryjí. Je to uskutečnění příslibu daného apoštolům (srv. Mt 19,29). V jistém smyslu si to může ověřit ve svém životě každý. Staročeské přísloví říká: „Modlitbou nezmeškáš, postem nezhubneš, almužnou nezchudneš.“ Toho, kdo následuje Krista, kdo jde tam, kam ho volá, Bůh nikdy nenechá na holičkách. U světců se to často projevilo zázračně. V normálním životě nemluvíme o zázracích, ale o Božím požehnání. Jsme si pak vědomi, že každý dobrý skutek je požehnaný, tj. přináší dobro i tomu, kdo jej udělal s obětí.

Prožívat advent znamená očekávat nové věci, vítězství dobra nad zlem v sobě i ve svém okolí a dějinami – očekávat vítězství Krista nad smrtí, věčnou blaženost a spásu, tak jak to obrazem hostiny naznačil prorok Izaiáš. Z naší strany to vyžaduje neustálou bdělost nad svým životem, kterým rozhodujeme o své věčnosti. Pán Ježíš kudy chodil, všude dobře činil. Uzdravil všechny nemocné, a také nasytil zázračným způsobem zástupy, které mu naslouchaly. Všimněme si jedné maličkosti: Ježíš použil těch sedm chlebů a několik rybiček k tomu, aby nasytil zástupy. Jistě by se bez nich obešel, ale chtěl naznačit, že každý, kdo dává něco ve prospěch druhých, nikdy nestrádá, ba právě naopak je zahrnut velkým požehnáním. Říká se, že modlitbou nezmeškáš, postem nezhubneš a almužnou nezchudneš. Jistě máme osobní zkušenost, že pokud jsme něco obětovali pro druhé – čas, své síly, peníze, námahu, ... Bůh nám to mnohonásobně vrátil, nemluvě o tom, že se jedná především o skutky, které jsou tím jediným, čím se můžeme prokázat na věčnosti. Jak je pravdivé, co říkal už tatíček Stojan: Mám jen to, co jsem dal. Také sv. František Xaverský, patron misionářů, je nám zářným příkladem – František Xaverský byl členem vysoké navarrské šlechty, studoval na nejlepších školách a univerzitách, sestupuje mezi nejchudší do bídných čtvrtí svých misijních oblastí. Přizpůsobuje se jejich mravům a zvykům, učí se jejich řeč a přivedl ke Kristu mnohatisícové, desetitisícové zástupy.

✠

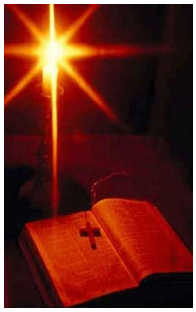

ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ - 3. PROSINCE 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítil se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítil se a jeho pád byl veliký." (Mt 7,21.24-27)

Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, nýbrž ten, kdo koná vůli mého nebeského Otce. Stará řecká filosofie neměla tak jasné rozlišení mezi rozumem a vůlí jako později scholastika. Nedovedli si totiž dobře představit, že by člověk jinak myslel a jinak jednal. Pro Sókrata je hřích prostě nevědomost. Kdyby věděl hříšník, co je dobré, udělal by to. Latinský básník Ovidius už je realističtější, když píše: „Vidím, co je lepší a schvaluji to, ale dělám to, co je horší.“ Často totiž pozorujeme sami, že je v nás vnitřní nejednota, rozpor. Projevuje se to především ve styku s druhými. Navenek nemáme rádi rozepře. Mluvíme tak, jako by byl mezi námi úplný soulad. Přitom jsme však stále ve střehu, abychom se mu nemuseli podřizovat. Tato neupřímnost se ovšem přenáší i na styk s Bohem. Není nám těžké recitovat Otče náš. Ale říci „Buď vůle tvá“ opravdu ze srdce vyžaduje víc odvahy a síly, než by se zdálo. A přece Bůh hledí na srdce a ne na pouhý zevnějšek.

Dům na písku. Domky na písku názorně vidíme v Africe např. v Zaire. Okolí Kinshasy je písčité. Když pak přijdou letní lijáky, provalí se prolákliny, do kterých se snadno sesune, co stojí na okraji a nemá hluboké základy. Taková půda je tedy symbolem proměnlivosti, nestálosti, nebezpečí. V mravním životě má tato nestálost ovšem mnoho stupňů. Manželství spojené jenom na lehkomyslných pocitech končí rozlukou. Říká se proto: Nedejte se unést citem, musíte se svobodně rozhodnout a mít pevnou vůli! Ale i ta „pevná vůle“ není vždycky tak pevná, jak by se zdálo. Člověk se totiž mění, začne věci vidět jinak a změní své rozhodnutí, o kterém tvrdil, že je na věky. Potřebuje tedy i lidská vůle oporu. Tou pak jsou Boží přikázání. Býval v modlitebních knížkách obrázek Krista jako zahradníka, který přivazuje k mladému stromku

opěrný kůl. Nedělá to proto, aby jeho růst omezil, ale právě upevnil, aby se nezlomil ve větru. Takový je smysl přikázání.

Dům na skále. V Itálii se středověkým hradům říká prostě rocca, skála. Jsou totiž do skalnatého vrchu přímo vestavěny a mají stejnou pevnost jako ten nerost, stávají se částí přírody. Ale co je vlastně příroda? Všecko, co existuje, je dílo Boží, uskutečnění jeho vůle. Dělat tedy skutky podle Boží vůle je podobné, jako stavět hrad na nedobytné skále. Nešťastní jsou lidé, kteří vyhořeli a musejí stavět dům znovu. Zoufalý je obchodník, který vložil všechny peníze do podniku, který ztroskotal. Ale po mravní stránce je takových vícekrát ztroskotaných daleko víc. Jak smutně působí student, který se ve třiceti letech zapsal na univerzitě na třetí fakultu, protože předcházející dvě nedokončil. Začínat vícekrát rodinu je daleko tragičtější. Vidíme však na všech stranách, jak se dnešní svět, aby obstál ve vichřici přechodných změn, které se na nás valí, potřebuje znovu opřít o Kristovu skálu.

Stavět dům svého života na skále znamená položit jeho základ na Bohu. Pak mě nemohou ovlivňovat soudy a mínění druhých. Nemáme stavět na tom, co si o nás myslí, jestli nás chválí nebo haní, ublíží nebo zraní. To všechno zasáhne naše emoce, zraní nás to, ale základem to neotřese; sice to bolí, ale do vnitřního prostoru mého já nemají podobné věci přístup. Jak prorok Izaiáš, tak i sám Pán Ježíš nám zdůrazňují, že je třeba stavět svůj život na skále - mít důvěru v Boha a držet se jeho přikázání. Víme dobře, jak snadno se to řekne, ale jak těžké je mít pevnou vůli. Ve starších modlitebních knížkách byl obrázek Krista jako zahradníka, který k mladému stromku přivazuje opěrný kůl. Nedělal to proto, aby jeho růst omezil, ale právě upevnil, aby se nezlomil ve větru. To je konečně smysl přikázání, která nemají za cíl nás omezovat, odpírat radosti života, ale právě naopak, vedou nás k pevnému charakteru, k nitru naší osobnosti. Je však třeba kromě toho, že „pracujeme na sobě“, nezapomínat ještě na to, že se máme chovat jako Ježíš – On přišel proto, aby tu byl pro druhé. I my tu jsme pro druhé – pro členy své rodiny, pro své spolupracovníky, pro každého, s kým se setkáme. Jim máme prokazovat porozumění, vlídné slovo, pomoc, kterou potřebují. Kdo na tom staví svůj život, má pevnou půdu pod nohama, nemusí se smrti bát. Kdo důvěřuje Bohu, nemusí se ničeho bát. To je hlavní myšlenka Božího slova, které uslyšíme.

✠

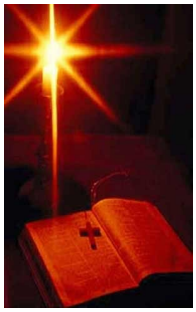

PÁTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ - 4. PROSINCE 2026

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: "Synu Davidův, smiluj se nad námi!" Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: "Věříte, že mám takovou moc?" Odpověděli mu: "Ano, Pane." Dotkl se tedy jejich očí a řekl: "Ať se vám stane, jak věříte." I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: "Ale ať se to nikdo nedoví!" Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji. (Mt 9,27-31)

Slepí chtějí vidět. Stáli v obrazárně před moderní malbou dva lidé. Jeden se ušklíbl: „Taková mazanice! A to tu vystavují?“ Druhý měl ráz smutného: „Vždycky mě velice mrzí, když vidím, že něco nemohu pochopit. Je jasné, že tu jde o velkého malíře. Obraz je zřejmě krásný, ale já to bohužel nemohu zachytit. Snad časem. Stává se mně často, že se smysl najednou jakoby zjevil.“ Jsou tedy dva druhy slepců. Oba nevidí. Ale jedni z toho vyvodí důsledek, že neexistuje nic, co by stálo za to, abychom se na to dívali. Druzí naopak svou slepotou trpí a rádi by prohlédli. Obsahem náboženského života jsou tajemství, která jenom Bůh zjevuje. Nikdo z nás je svými vlastními schopnostmi nevidí. Jsme v tomto oboru slepí. Chodí ovšem okolo nás tzv. věřící, jim tato tajemství dávají smysl života. Tedy nějakým způsobem přece jenom vidí. Jaká je reakce lidí okolo, tzv. nevěřících? Jedni je považují za naivní, za pošetilé. Druhé naopak mrzí, že nemohou pochopit to, co věřící uvádí v úžas. O těch druhých platí, že z milosti Boží časem prohlédnou i oni, otevřou se jim oči, aby viděli krásu neznámého světla.

Vidět a žít. Jedna malířka dostala k restaurování staré východní ikony. Nebyla věřící, byl to pro ni neznámý svět, ale časem se do toho vžila. Nakonec prohodila: „Chtěla bych vlastně tak žít, jak je to na těch ikonách zobrazeno.“ Jde tu sice o trochu nezvyklé vyznání víry, ale je pravé. Vybíráme si cestu v lese, dokud vidíme. Má tomu být v životě jinak? A přece se děje občas něco divného. Někdo se např. rád dívá v televizi na snímky vysokých hor, ale sám pěšky nikdy nevystoupí ani na malý kopeček. Zná hory, ale není horolezec. Ale zná hory skutečně? Horalé by se mu smáli, kdyby jim to řekl. Tím komičtější by bylo, kdyby někdo tvrdil, že zná lásku a rodinný život, protože to viděl často ve filmu. Ale v náboženství se to stává často. Lidé tvrdí, co všechno znají o Bohu, o církvi, o náboženství. Ale zdrojem jejich poznání jsou diskuze a povrchní četba. Život se vidí jenom v životě. Náboženství pak je život, ne abstraktní doktrína. V katechismu se sice naučíme hlavní články víry, ale jejich smysl uvidíme, až se rozhodneme žít podle toho, jak to tam je popsáno.

Všude o tom mluvili. Není dost jasné, proč Ježíš zakazoval uzdraveným osobám, které prožily zázrak, aby o tom mluvily. Vždycky se však poznamenává, že se jeho zákaz minul účinkem. Ti lidé naopak o tom mluvili všude, rozhlašovali div na celé kolo. Do jisté míry je to přirozené: Kdo zažil něco velkého, neobyčejného, nedokáže mlčet. Cítí, že to musí sdělit jiným. Ale přece je rozdíl ve sdílení. Prozrazujeme své vnitřní smýšlení navenek slovy, ale také celým svým chováním, celým postojem. Je-li např. někdo smutný, nemusí se to všem říkat, vidí to v jeho obličeji. Stejně tak se projevuje čistá radost, údiv atd. Kdo vede opravdový náboženský život, má často krásné zážitky. Ale není záhodno, zvlášť v dnešní společnosti, aby se o náboženství tuze mluvilo. Je lépe, když je to vidět na postoji věřících. Sv. František z Assisi řekl jednou spolubratřím, že půjdou kázat. Prošli mlčky městem a vrátili se. „Proč jsme nekázali?“ ptali se ho druhové. „Kázali jsme svým příkladem,“ zněla odpověď. Tento druh kázání mají dělat věřící na každém kroku, protože otvírá oči slepým pro víru.

✠

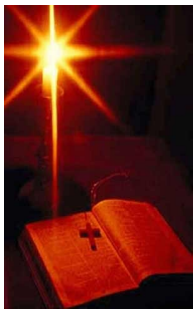

SOBOTA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ - 5. PROSINCE 2026

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň." (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: "Mezi pohany nechoďte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: `Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte." (Mt 9,35-10,1.5-8)

Ježíš obcházel všechna města i vesnice. Byly v tradici církve vždycky dvě různé metody apoštolátu. Poustevníci utíkali z měst a vesnic, aby byli sami s Bohem. Ale časem se přihodilo, že je sami lidé začali hledat a navštěvovat. V tom případě je neodmítali. Např. v posledních dobách byl P. Pio daleko na jihu Itálie, kam bylo těžké spojení, ale stalo se, že se zapadlá vesnice zalidnila a stala centrem mnoha iniciativ. Jiní si naopak byli vědomi, že musí jako misionáři sami zajít do měst a vesnic a hledat duše, které chce Kristus spasit.

Cesty, které po Indii a Japonsku pěšky ušel sv. František Xaverský, jsou i z hlediska sportovního velkým výkonem. Která z těchto metod je účinnější? Těžko říci, protože se nedá otázka řešit všeobecně. Každý má k Bohu své povolání a Duch svatý mu vnukne, co je pro kterou dobu příhodnější. Jisté je, že jsou okamžiky, kdy se má každý křesťan stát iniciativním a navštívit bližního: v nemocnici, v neštěstí, v těžkých chvilkách. Nesmí budit dojem, že přišel dělat propagandu, ale pomoci a potěšit. Kam Ježíš přišel, uzdravoval především nemocné, proto si získal všude důvěru.

Když viděl zástupy, pojal ho s nimi soucit, protože byli zmoření a skleslí jako ovce bez pastýře. Málo už vidíme v našich zemích stádo ovcí a těžko si dovedeme představit, jak se jim vede bez pastýře. Situaci, jaká byla v Palestině, si dovedeme představit podle žalmu 23,1: „Hospodin je můj pastýř.“ Tam se dobře líčí jeho funkce. Zve po stezkách k zeleným pastvinám, k vodě, vyvede zabloudilé stádo z uzavřené rokle. Židé tedy právem aplikovali obraz pastýře na Boha. V evangeliu si jej přisvojuje sám Kristus. V homiliích Otců na toto téma se bohatě rozvíjí téma Boží prozřetelnosti s lidstvem, s národy i s každým člověkem. Teodoret Cyrský doplňuje přirovnání pastýře druhou metaforou: kormidelníka na lodi. Nezkušení plavci se dívají do vln a ztrácejí odvahu při bouři. Uklidní se, když vidí, že mají zkušeného kormidelníka. Kristus se sám nabízí, že loďku našeho života povede do přístavu.

Jděte a hlásejte: "Přiblížilo se nebeské království". Kde lidé tu víru berou, je těžko říci. Ale každý ujišťuje sebe i druhé, že zítra bude líp než dnes. Tato naděje dává rytmus životu. Kdo ji ztratil, přestal už morálně žít. Proto dal Dante nad brány pekla nápis: „Nech vší naděje!“ Naopak termín „nebeské království“ vyjadřuje splnění všech nadějí. Židé žili z příslibů, že se jejich národ tohoto splnění dočká. Není to tedy malá věc jít hlásat, že už je nebeské království blízko. Církev převzala tento odkaz a opakuje ta slova už dva tisíce let. Jak tedy mám rozumět tomu výrazu, že už je „blízko“? Duchovní autoři mu dávají různý význam. Je blízko, protože je na dosah ruky. Kdo chce, může se ho zmocnit. Je blízko, protože uvnitř, v duši věřícího, už Bůh kraluje, i když ve světě to ještě není docela zřejmé. Je blízko, protože ti, kdo přijímají tělo Páně, už mají věčný život a mají záruku vzkříšení těla. Je blízko, protože ti, kdo uvěřili, prohlédnou, otevřou se jim oči a uvidí plnost milosti Boží.

✠

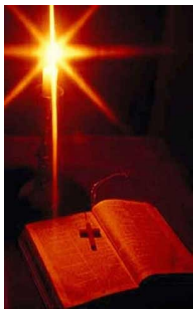

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ - 7. PROSINCE 2026

Když jednoho dne Ježíš učil, seděli kolem farizeové a učitelé Zákona, kteří přišli ze všech možných míst v Galileji i v Judsku a z Jeruzaléma. Moc Páně v něm působila, aby uzdravoval. Tu přinášeli muži na lehátku člověka, který byl ochrnutý, a pokoušeli se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když ho pro zástup lidí neměli kudy pronést, vystoupili na střechu, a otvorem ve stropě ho i s lehátkem spustili doprostřed před samého Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl: "Člověče, odpouštějí se ti hříchy!" Učitelé Zákona a farizeové začali uvažovat: "Co je to za člověka? Dopouští se rouhání! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh." Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl jim: "O čem to v srdci uvažujete? Co je snadnější - říci: 'Odpouštějí se ti hříchy', nebo říci: 'Vstaň a choď'? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy" - řekl ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" A on před nimi hned vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a velebil Boha. Všechny pojal úžas a velebili Boha. Byli plní bázně a říkali: "Dnes jsme viděli něco podivuhodného!" (Lk 5,17-26)

Člověče, jsou ti odpuštěny hříchy. V této jednoduché větě, kterou dnes přijímáme jako by byla samozřejmá, jsou dva výrazy velmi složité: hřích a odpuštění. Slovo hřích má dnes význam převážně náboženský. V obyčejné řeči mluvíme o chybách, o nespravedlnosti, o zločinnosti apod. Chyby jsou nedobrovolné, jsou pochybením. Musíme se z nich naučit, jak jednat příště. Zločiny jsou „zlé činy“, ty se tedy musejí potrestat, jinak by nebyla na světě spravedlnost. Jak se do této souvislosti hodí slovo odpuštění? Vlastně tam nemá místo. Užíváme tohoto výrazu v jiné souvislosti, která je osobní. Říkáme, že nás někdo urazil, že se nás něco dotklo, že nás to mrzelo. Co to bylo? To není důležité. Bylo to však namířeno proti nám. Co máme dělat? První hnutí je to, které nás vybízí k pomstě, k odvetě. Ale objevíme v sobě i druhou myšlenku, která se dostaví vzápětí. Nemohli bychom mu to odpustit? Kde se vzala? Je to hlas Boží v nás, který nás vybízí, abychom se mu stali podobnými a jednali s lidmi tak, jak jedná On.

Hříchy přece může odpustit jenom sám Bůh. Dokážeme-li odpustit druhému i my, proč říkali Židé, že odpouští hříchy jenom sám Bůh? Je logické, že odpouští jenom ten, kdo byl uražen, ne ten, koho se to netýká. Urážejí hříchy samého Boha? Těžko je si to přestavit. Slunce se neurazí, když se k němu obrátíme zády. Je příliš vysoko, aby se ho to mohlo dotknout. Kdo háže kamenem proti obloze, je v nebezpečí, že spadne jemu samému na hlavu. Víc

se nemůže přihodit. Lidské úvahy, filosofie nedovedou ospravedlnit výraz, že je hřích „Boží urážka“. Nanejvýš připustí, že se může myslet jenom obrazně. Bible to naopak na každém kroku tvrdí. Bůh tam není jenom vysoký ideál. Sestupuje stále a stává se nám otcem. Otce se pak dotkne každá urážka jeho rodiny. Všecko zlo, namířené proti lidem, uráží i jeho, protože se s lidmi ztotožnil. Proto Bůh hřích trestá, ale také odpouští.

Abyste viděli, že má Syn člověka na zemi moc odpouštět hříchy, pravím ti: "Vstaň!" Hřích se dotýká Boha, který se ztotožnil s člověkem. Ale to má za následek tzv. svatou výměnu, jak ji nazývají Otcové církve: člověk se ztotožnil s Bohem. Dnes víme, že kněz ve zpovědnici odpouští hříchy na místě Božím. Apoštolové dostali tu moc od Krista dřív, než byli posláni do celého světa hlásat evangelium (srov. Jan 20,22n). Vykonávají tuto funkci svátostně. To však neznamená, že by ji měli vykonávat jenom oni sami. Každý z nás je povinen bližnímu odpouštět hříchy, aby se dostalo odpuštění jemu samému. Bývával v našich krajích zvyk, že se při pohřbu, dřív než spouštěli rakev do země, kněz ptal přítomných: „Jestli vám snad něčím ublížil, odpouštíte mu?“ Odpověď zazněla svorně: „Odpouštíme.“ Bylo by dobré, abychom si uvědomili, že v takových okamžicích konáme Boží funkci, že je to vysoký úřad, privilegium, které se nám svěřuje. Kdo by to pak nedělal rád?

Vyvolený izraelský národ neměl vůbec klidný život. Stačí vzpomenout dlouholeté egyptské otroctví, později pak útlak ze strany Filišťanů, Babyloňanů, Asyřanů a dalších nepřátel. Prorok Izaiáš však v době rovněž těžké pro Izrael dává Izraelitům naději. Chce je vyvést z malomyslnosti v lepší budoucnost. Používá různé obrazy – step a poušť se mění v úrodné zahrady, chromí, slepí, němí budou uzdraveni. V evangeliích se tato jeho proroctví naplňují. S příchodem Krista nastává tato velká změna. Pán Ježíš uzdravil ochrnulého. Zbavil ho nejen fyzického neduhu, ale uzdravil ho i na duši, odpustil mu hříchy. Učitelé zákona, farizeové jsou pohoršeni – říkají – jen Bůh může odpouštět, a ne Ježíš Kristu. Oni ho totiž neuznali za Božího syna, proto taková úvaha. Ježíš se snaží jejich mínění poopravit, když dělá před nimi zázrak, který je má přesvědčit, že není jen člověk, ale i Bůh. Ve svátosti smíření se odpouštějí hříchy, je jasně ustanovena samotným Kristem, nestačí se tedy vyznat jen Pánu Bohu, jak se domnívají i v jiných nekatolických církvích. Díky rozhřešení knězem dostáváme jistotu, že nám Bůh hříchy odpustil a nemáme se k tomu již nikdy vracet – živit v sobě nějaké pochybnosti, jestli jsem se vyznal úplně apod. Na těžké hříchy při zpovědi jistě nezapomeneme a ty ostatní, na které třeba ve zpovědi zapomeneme, se nám

odpouštějí automaticky. Tak ani my, bratři a sestry, nepřehrabujme se donekonečna ve svých chybách – naše včerejší chyby mají být jen poučením pro zítřek a jděme s radostí vstříc budoucnosti.

✠

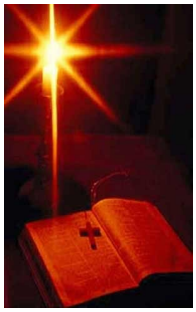

ÚTERÝ, 8. PROSINCE 2026 - NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: "Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: "Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: "Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel. (Lk 1,26-38)

Měl jsem mluvit k mužům na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Oni sami mně navrhli, že si mohu zvolit dobrovolně i jakékoli jiné téma. Zdálo se jim, že je námět tohoto mariánského svátku vhodný pro odrůstající děvčata, ne pro dospělé muže. A když mluvím s pravoslavnými teology, ti zase namítají, že je to dogma nové, nevhodně formulované. Starý osvědčený titul Mariin je "Panna nejčistší". Protože i muži mají smysl pro čistotu, hleďme se přiblížit k mariánskému svátku právě z tohoto hlediska. Je aktuální. Vždyť se tolik mluví o znečištěném vzduchu, o zašpiněných vodách, o udržování čistoty v městech, je tedy na místě, abychom si něco řekli o duchovní čistotě člověka. Očista, řecky *katharsis*, je prastarý náboženský pojem, známý i z Bible. V Mojžíšově zákoně bylo přísně zakázáno obětovat Bohu cokoli nečistého. Na vnitřní očistu srdce se soustředila literatura prvních křesťanských mnichů. Rozvíjejí to téma především ze třech hledisek: čistota myšlení, čistota od vášní, čisté vztahy k lidem. Začněme tedy otázkou, co je čistá mysl a jak ji udržíme. V duchu staré řecké tradice je člověk

dokonalý především, když dobře myslí. Sokrates vyzýval mládež své doby, aby pila čisté víno, tj. aby hledala upřímně pravdu. Zlo podle něho je především z nevědomosti. Pro jeho žáka a obdivovatele Platóna i Bůh je čistá idea pravdy. Nesmíme se tedy zabývat tím, co nás od pravdy odvádí. Zní to dobře, ale tuze filozoficky. Křesťanský Bůh je věčná pravda a věčný život. Je tedy nečisté myšlení to, které nás od tohoto života odvádí. Mniši, kteří upřímně usilovali o věčný život s Bohem, dopodrobna vypracovali návody, jak se osvobodit od zlých a neužitečných myšlenek. Žili v samotě a tam se myšlenky v hlavě bohatě rojí, je potřeba naučit se rozlišovat mezi těmi, které nám slouží k životu od těch, které osobu oslabují a život ubíjejí. Málo si uvědomujeme, jak je tato starostlivost o čistotu mysli aktuální v dnešní době. V přeplněných městech se jednotlivý člověk cítí velice často tragicky osamocen, a přitom jej komunikační prostředky zavalují nesmírným množstvím zpráv, které nejsou nijak konfrontovány se skutečným životem. Jsou jako duševní strava, která zůstává nestrávená. Působí zvracení, odpor k tomu, co člověk slyší, pocity melancholie se mísí s chutí zničit to, co je v nejbližším okolí. Kolik odstrašujících příkladů nám podávají denní zprávy. Jeden americký biskup říkával seminaristům: "Zachoval jsem si víru, protože to, čemu jsem uvěřil, mělo teplo rodiny." Bylo to konfrontováno s čistým životem. Takové myšlení potřebuje dnešní svět. Obraťme však teď pozornost k druhému bodu, který jsme naznačili: očista od vášní. Myšlenky jsou přelétavé, rychle se střídají. Vášeň je stálá náklonnost k něčemu. Může to být i k dobrému, na příklad k hudbě nebo horolezectví. Ale obyčejně tím slovem označujeme sklon ke zlému. Řeckým terminem jí říkali *pathos, pathe*, tj utrpení. V klidných rozumných okamžicích piják nechce pít, ale přesto cítí, že ho proti jeho vlastní vůli něco v něm samém ke sklence přitahuje. Možná, že už svatosvatě slíbil, že už pít nebude, ale přesto slib nedodrží, vášeň v něm je už silnější než on sám. Zpívával se kdysi šlágr: "Temně hučí Niagára, temně hučí do noci, komu vášeň v srdci hárá, tomu není pomoci." To ovšem křesťané nemohli přijmout. Mniši proto usilovali o ideál, kterému říkali *apatie*, osvobození od zlých náklonností, duchovní klid a mír. Je to dosažitelné? Odpovídali: S pomocí Boží a s asketickým umrtvováním. V životopisech světců čteme příklady, jak se uměli hrdinsky zapírat. Obdivujeme to, ale nedá se říci, že by to přitahovalo k napodobení. Není nějaká snazší cesta? Všimli si i jiné okolnosti. Silná náklonnost může být i k dobrému. Nejsilnější vášeň je láska. Velká láska k jednomu umlčí jiné sklony. Ukažme si to na banálním příkladu. Mladík točil oči stále po děvčatech, pravý holkař. Ale nakonec se opravdově zamiloval do jedné a ostatní už jakoby neviděl, i když se na něho usmívaly. Světci udělali nakonec všichni podobnou zkušenost: opravdová láska k Bohu jim přinesla klid i uprostřed všelijakých jiných utrpení. To je také klíčem k pochopení dogmatu o neposkvrněném početí

Panny Marie. Anděl ji ujistil, že je plna milosti Ducha svatého, který je Duch lásky. Kde je jeho vliv v plnosti, tam ovšem není místo pro něco, co by mu odporovalo. Čisté srdce Mariino nepoznalo hřích a láska k Bohu ovlivnila všechny jiné sklony. Proto dokázala ke všemu, co od ní Bůh žádal, říci: *Fiat*, staň se mi podle slova tvého! Aktualita těchto úvah pro dnešek je zřejmá. Výchova mládeže i duchovní pokrok nás samých musí směřovat k tomu, abychom využili příležitostí, kde se může uplatnit láska k dobru a ta sama sebou dorůstá do lásky k dobru nejvyššímu, k Bohu. Tam pak najdeme i čistotu vlastního srdce. Nakonec nám zbývá v naší úvaze to, co jsme označili jako třetí bod: čistota ve vztahu k ostatním lidem. Plyne to samo z předcházejícího: láska k Bohu je neoddělitelná od lásky k bližnímu. Člověk je od přirozenosti tvor společenský. Bez vztahu k jiným si nemůžeme opatřit ani to nejnutnější, co potřebujeme k životu; a to, co sami máme, nemůžeme uplatnit, není-li tu nikdo, kdo by to přijal. I zvířata bývají stádní. Tam se to děje pudově. Lidská osoba žije s druhými dobrovolně a v lásce. Někdo je "velká osobnost", když má dobré vztahy s mnoha lidmi. Všichni jsou zajedno v tom, že by tomu mělo tak být, ale všichni pozorujeme, kolik je zla právě ve společnosti, kterou známe. Náš úsudek je okamžitě hotov: Lidé jsou zlí, takový je svět. Všecky vlády slibují, že to napraví, ale málo je těch, kdo jim věří. Kdo tu tedy obstojí? Odpověď je jednoduchá: "Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uzří Boha. Blahoslavení, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími" (*Mt* 5,8-9). Najít v tomto konkrétním světě Boha jako otce, je jediná možnost k pokojnému žití na zemi.

✠

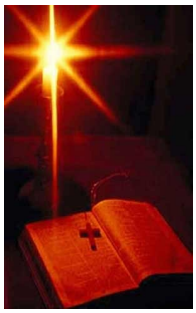

STŘEDA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ - 9. PROSINCE 2026

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: `Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: `Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: `Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: `Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: `Amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“ (Mt 25,1-13)

Symbol oleje. Lampa bez oleje nehoří. Je to tedy symbol smrti. Kdy vlastně nastává smrt? I lékaři rozlišují tzv. klinickou smrt a opravdový konec života. Jsou totiž jisté známky, že život v těle přestává. Je to už opravdový konec? Ale u smrti neznáme ani začátek. Podle jedné španělské písně začíná člověk umírat už při narození. Ale tu jde o přirozený život tělesný. My křesťané věříme v život věčný, ale také ve věčnou smrt hříšných. Kdy začínají? Život se tu ztotožňuje s milostí, kterou symbolizuje olej v lampě. Kdy tedy člověk umírá? V opravdovém smyslu ztrácí život v okamžiku, kdy pozbyl posvěcující milost. Proto se říká těžkým hříchům také „hříchy smrtelné“. Na zemi sice hříšník ještě pokračuje v životě, ale je to jen jakoby blikání posledního zbytku oleje. Tělesná smrt zjeví to, co bylo uvnitř. Je tedy velký rozdíl mezi lidmi. Vlci jsou všichni vlci, ovce jsou ovce, píše Pseudo-Makarius. Vypadají stejně a stejní jsou. Lidé však vypadají stejně jenom navenek. Uvnitř jsou buď ovce, nebo vlci, nosí v sobě život, nebo smrt.

Příchod uprostřed noci. Olej se v lampě uchovává, ale zapaluje se, až se setmí. Proto vypadají ve dne všechny lampy stejně, ať už mají nebo nemají olej. Kdy se setmí? V plném smyslu až při tělesné smrti. Ale už v tomto životě je mnoho okamžiků, ve kterých se nám zdá, že se připozdívá, že jsme v mlze, že jsme ztratili cestu. V těchto okamžicích se poznává už zde na zemi, že někdo má nebo nemá světlo milosti. Je to světlo, které sice nehoří jasně, ale přece jenom dostatečně, abychom neztratili správný směr. I velcí světci někdy prožívali periody úzkosti. Zdálo se jim, že je nebe pro ně zavřené. Takový dojem měla i Terezička z Lisieux před smrtí. Ale přece jednu jistotu měla a mají ji všichni věřící: jistotu víry, důvěry. Nevidíme dopředu, ale přesto cítíme, že cesta, po které jdeme, je správná a že ji nemůžeme opustit. Pseudo-Makarius, kterého jsme právě citovali, popisuje tyto stavy příkladem někoho, kdo jde s lampou za větru. Ohýnek plápolá na všechny strany, ale neuhasne. Proto si ho tím více vážíme a jsme si jisti, že se rozhoří naplno, až utichne vítr a bude klid.

Očekávání ženicha. Víra je jako skok do tmy. Tak se to alespoň zdává velkým konvertitům, když se mají konečně rozhodnout víru přijmout. Ale proč se tedy toho skoku nakonec odváží? Jeden z nich to pěkně vysvětlil. Nechápeme v tom okamžiku opravdu nic. Tma je úplná. Ale cítíme, že není prázdná. Někdo tam stojí a víme, že nás zachytí, že nespadneme, ani se neudeříme. Olej je symbol věčného světla. Ale co by bylo platné osvítit dům, kdyby byl prázdný a nikdo nás tam nečekal. Přirovnání k pannám a ženichu je příhodné, je v biblické tradici. Písmo je poselství o Bohu živém. Jeho život není v čase, není v místě. Je však věčné setkání Otce, Syna a Ducha svatého, tří

osob v jednotě, v nepřístupném světle. Do toho však jsme přesto dostali přístup my, proto očekáváme v blahé naději příchod našeho Pána Ježíše Krista.

✠

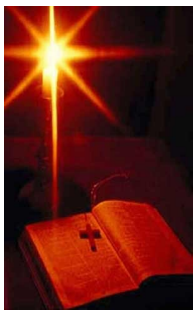

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ - 10. PROSINCE 2026

Ježíš řekl zástupům: "Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on. Od času Jana Křtitele až po tuto chvíli nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují. Neboť všichni Proroci i Zákon prorokovali až do Jana. A chcete-li to přijmout: on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši, slyš!" (Mt 11,11-15)

Mezi zrozenými ze ženy nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel. Na ikonách křtu Ježíše v Jordáně je vymalován sv. Jan Křtitel jako muž vysoké postavy, široce rozkročený, jednu nohu vzadu, druhou směrem k Jordánu. Míní se tím vyjádřit, že je mezníkem mezi Starým a Novým zákonem. Hlavní osobnosti Starého zákona vynikaly tím, že měly prorocký dar. Jejich úkolem bylo ukazovat, kam míří dějiny Izraele. Všecko, co se tam stalo, mělo smysl jako příprava na příchod Mesiáše. Sv. Jan je poslední prorok. Ukazuje na Mesiáše ne už v symbolech a náznacích, ale přímo rukou: „Hle, beránek Boží!“ (Jan 1,36). Jeho kázání pak je poslední přípravou na přijetí slov samého Ježíše. Dějiny vyvoleného národa tedy začínají a končí dvěma velkými osobnostmi: Abrahámem a Janem Křtitelem. Abrahám je „otec všech věřících“ (srv. Gal 3,6n; Řím 4). Spása totiž začíná vírou, důvěrou, nadějí. Víra pak je určena k tomu, aby dorostla do vidění. Jan Mesiáše uviděl. Symbolicky se dá říci, že se tento vývoj stále opakuje v našem životě. Kdykoliv uvěříme Bohu a máme v něho plnou důvěru, dospějeme časem k tomu, že uvidíme, zjistíme, že jsme dobře udělali, že je Bůh s námi.

A přece ten nejmenší v Božím království je větší než on. Text se čtenářům Bible nikdy nejevil snadný, proto jej vykládali různě. V moderní exegezi se vyskytlo dokonce vysvětlení, které nutí opravit překlad. Místo „ten nejmenší“ by se mělo říci: „ten, který je mladší“. Pak by tu Ježíš mluvil o sobě a smysl by byl prostý: Jan Křtitel je největší prorok, ale já, který jsem mladší než on, jsem větší, se mnou už Boží království přišlo. Tak to ovšem nevykládali v minulosti. Hledali proto vysvětlení jiné. Porovnávají Starý a Nový zákon, jejich hodnotu.

Židé dostali od Boha Zákon a Proroky. To byl velký dar Boží milosti. Ale jak daleko víc dostává křesťan v církvi! Křest ho činí Božím dítětem, v eucharistii se sjednocuje se samým Kristem atd. Tento výklad je tedy určen k tomu, abychom si stále víc a lépe uvědomovali, jak velké postavení máme, když jsme členy církve, a jaké prostředky se nám nabízejí.

Od času Jan Křtitele až po tuto chvíli je nebeské království vystaveno násilí a násilníci je uchvacují. I tento verš našel u duchovních autorů dvojí vysvětlení. Jedno je docela prosté a je ospravedlněno zkušeností. Od samého počátku až dodnes je církev více nebo méně pronásledována. Musí se s tím počítat, patří to k jejím dějinám. Církev v malém jsme my sami, proto i v našem osobním životě se každé rozhodnutí pro dobro setká s odporem. Sv. Ignác z Loyoly říkal, že právě takový odpor ho ujišťuje, že se rozhodl správně, že jde po cestě Kristově. Ale ve staré době, v mnišské literatuře dávali tomuto verši evangelia také jiný smysl. Království Boží, církev, dary Ducha svatého jsou tu, máme je k dispozici. Ale přesto stojí námahu se obrátit a doopravdy jít za Kristem. Člověk se musí přinutit, udělat si násilí. Jen takoví „násilníci“ v dobrém slova smyslu se zmocní Božího království. V tom smyslu končí druhá kniha Následování Krista: „Jenom natolik pokročíš, nakolik si učiníš násilí.“

✠

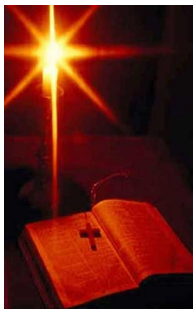

PÁTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ - 11. PROSINCE 2026

Ježíš řekl zástupům: "Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste neplakali.' Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: 'Je blázen.' Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: 'Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.' Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky." (Mt 11,16-19)

Zahráli jsme vám, a netancovali jste, smutně jsme zpívali, a nenaříkali jste. Zdá se, že se tu Ježíš odvolává na dětskou hru. Sv. Cyril Jeruzalémský se ještě pamatuje, že si tak děti v Palestině hrávaly: na svatbu a na pohřeb. Děti totiž rády napodobí něco, co vidí a co není každý den. Možná berou hru dost vážně, ale neberou ji vážně dospělí, kteří se na ně dívají. Spása, kterou Bůh lidem přináší, se jim sděluje skrze svědky Boží. Někteří jim věří, někteří odporují, ale velká část lidí je nebere vážně. Čím to je? Tzv. axiologie, nauka o hodnotách, studuje problém, čím to je, že člověk něco bere vážně a něco ne. Působí tu mnoho prvků. Ale filosofové, jako

např. Heidegger, upozorňují na to, že bývá na počátku jakási základní volba. Člověk zaujme životní směr: Chtěl bych být … Potom hodnotí všechno ostatní, souhlasí-li to s plánem nebo ne. Pro mravní a náboženský postoj je důležité, aby se člověk jednou doopravdy rozhodl pro dobro. Potom bude brát vážně všechno, co k tomu vede.

Přišel Jan, nejedl a nepil, říkají: "Je posedlý". Proroci, hlasatelé nového hnutí, se obyčejně vždycky postili. Půst má v dějinách národů zvláštní symboliku. Člověk, který přestává jíst, jako by říkal, že trhá pouta s předcházejícím životem. Proroci se postili před započetím svého poslání. V některých zemích se postily nevěsty před svatbou, protože přejdou do jiného domu, do jiné rodiny. V prvních křesťanských dobách se předpisoval půst před křtem. Je proto docela v duchu tohoto symbolismu půst sv. Jana Křtitele. V něm židovský národ přechází ze Starého do Nového zákona. Nechtěli ovšem tomuto symbolu porozumět farizeové, kteří ulpěli na starých předpisech a zvycích. Přestože však svědectví Janova života bylo velmi výrazné, nezbylo, než je vyložit ve zlém. Tak je tomu v denním životě doposud. Ten kdo ulpěl tvrdošíjně na svém, vyloží ve zlém všechno, co se mu protiví, i kdyby to bylo sebeprůkaznější znamení.

Přišel Syn člověka, jí a pije. V duchu staré prorocké tradice začal Ježíš svou veřejnou činnost čtyřicetidenním postem. Ale pak žil jako každý normální člověk svého prostředí. Někomu to bylo divné. Nebylo by jeho kázání účinnější, kdyby vystoupil např. podobně jako Jan Křtitel? Snad. Ale možná je pro obyčejný způsob Ježíšova života daleko vážnější důvod. V něm se Bůh stal člověkem, všecko lidské se stalo Božím. Tedy není pozdviženo k Bohu jenom to, co je zvláštní, co je mimořádné, ale prostě všecko, celý lidský život ve všech jeho projevech. V tomto smyslu píše sv. Pavel později křesťanům: „Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všecko dělejte k Boží oslavě“ (1 Kor 10,31). A dnes? V životě církve jsou mimořádné zjevy, jsou tu světci, vyskytují se zázraky, bývají i zjevení. Ale to všechno procentně tvoří nepatrnou část dějin církve. Tu je převážně normální denní život. Je potřeba umět uvidět Krista a Boží zjevení i v tomto obyčejném denním životě. Tu se projeví, má-li kdo doopravdy víru.

Snad si ještě vzpomeneme na své dětství, kdy jsme si hrávali různé hry, třeba na tatínka a na maminku, na školu nebo na doktory apod. Když nás náhodou viděli dospělí, usmívali se nám. Proto nám není cizí ani Ježíšovo přirovnání v dnešním evangelním úryvku. Děti v Palestině si hrávaly na svatbu a pohřeb. Dospělí si jich však nijak nevšímali. Nějak podobně to bylo i s vystoupením sv. Jana

Křtitele a Pána Ježíše. Lidé je sice vnímali, věděli o nich, slyšeli jejich slova, byli uchváceni jejich skutky, ale na osobním životě jednotlivců se to příliš neprojevilo. Jak sv. Jan Křtitel, tak Pán Ježíš neodpovídali jejich představám a také je odmítají. Jan Křtitel jim připadal asketický, moc přísný, strohý, mající vysoké požadavky, Pán Ježíš naopak moc světský – jí, pije, baví se s celníky, hříšníky, zastane se cizoložné ženy, to se také mnohým nelíbilo. Jaký závěr z této úvahy? Jan Křtitel nebo Ježíš? To je špatná otázka. Poslední věta je rozhodující. Jsou to skutky, podle kterých se pozná (správnost – moudrost či hloupost všeho). Strom se pozná po ovoci. Nezáleží tedy na tom, jestli je někdo veselý nebo vážný, moderní nebo konzervativní, ale hlavně na tom, co po nás zůstává. Sv. Jan od Kříže vstoupil do kláštera, usiloval o hlubší duchovní život, ale spolubratři ho dali do vězení. Nakonec však zde napsal svá nejlepší díla a je učitelem církve. Jak pravdivá je poslední věta, že nakonec všechno je jen otázka času, kdy se ukáže moudrost či marnost našeho jednání. Držme se desatera a jistě nezbloudíme, jak nám to připomíná i prorok Izaiáš. Hlavní biblickou postavou adventu je sv. Jan Křtitel, který hlásal obrácení, změnu života jako předpoklad pro přijetí Ježíšova poselství. I my se proto nyní ztišme a udělejme inventuru svého nitra. Špatného litujme, za dobré děkujme.

✠

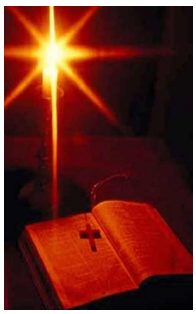

SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ - 12. PROSINCE 2026

Když sestupovali z hory, zeptali se učedníci Ježíše: "Pročpak učitelé Zákona říkají, že napřed musí přijít Eliáš?" Odpověděl: "Eliáš jistě přijde a obnoví všechno. Ale říkám vám: Eliáš už přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co chtěli. Tak i Syn člověka bude od nich trpět." Tehdy učedníci pochopili, že jim mluvil o Janu Křtiteli. (Mt 17,10-13)

Proč tvrdí vykladatelé písma, že napřed musí přijít Eliáš? Všeobecně se věřilo, že se bezprostředně před příchodem Mesiáše objeví znovu Eliáš, považovaný za největšího proroka. Ježíš vysvětluje, že Eliáš už přišel, byl jím sv. Jan Křtitel. Nejde tedy o tu nebo jinou osobu, jde o fakt sám, že je příchod Kristův ohlášen prorokem. Dává se té okolnosti hlubší význam. Je symbolem něčeho, co se denně uskutečňuje v duchovním životě. Lidské osudy jsou rozmanité, někdy velmi spletité. Ale duchovní autoři nás ujišťují, že se jednou, dříve nebo později, každý člověk setká s Kristem. A tomuto sekání obyčejně předchází prorok, tj. člověk, který

mluví na místě Božím. Ten člověka na setkání připraví. Je to velký úkol, ale není úplně mimořádný. Vždyť ho zastávají rodiče a vychovatelé vůči dětem, přítel vůči druhému příteli. Kristus sám nám mluví v hlasu svědomí. Ti, kteří mají druhé rádi, je dobrými slovy a příkladem připraví, aby ten hlas svědomí slyšeli.

Eliáš přijde a všecko obnoví. Jako se věřilo v židovském národě, že se objeví prorok, tak se také tomuto proroku přičítala neobyčejná moc: obnoví všecko. Tím prorokem byl Jan Křtitel, kázal nadšeně obnovu, ale všechny přesto neobnovil. Čím to je? Ohnivé kázání a strhující příklad na lidi působí. Ale zůstanou stále něčím vnějším. Sv. Basil se nad tímto problémem zamyslel, když si položil otázku výchovy. Tenkrát totiž začaly poprvé tzv. klášterní školy. Brali tam chlapce, aby je vychovali k duchovnímu životu. Podaří se to? Co jim můžeme dát?, ptá se sv. Basil. Tři věci: vštípit jim dobré životní zásady, ukázat jim dobrý příklad, navyknout je dobrému chování a modlitbě. Ale pak se dostaví svobodná vůle dospívajícího chlapce. Chce-li se rozhodnout k dobrému, je mu to snadné, ví, oč jde, a je k tomu přivyklý. Ale odepře-li, žádná dobrá výchova ho k dobru nepřinutí. Proroci připravují Kristův příchod, ale setkání s ním zůstává svobodné.

Eliáš už přišel, ale nepoznali ho. Tak i Syn člověka bude od nich trpět. Starý zákon jak praví sv. Pavel, byl pedagogem, tj. vychovatelem ke Kristu (Gal 3,24). I dnes patří náboženství k pedagogii, k výchově mládeže. A přece je zásadní rozdíl mezi výchovou ke zpěvu, k umění apod. na jedné straně a k náboženství na straně druhé. Těm prvním předmětům se naučíme podle toho, jaké máme vlohy. Náboženský život však není jenom předmět vyučování. O Krista se vede ve světě boj. Kdo pěkně zpívá, sklidí všeobecnou pochvalu. S tou nemůže počítat ten, kdo si zvolil jít za Kristem. Když bylo tolik lidí, co nepřijali jeho, bude jich stejně tolik, kteří se postaví proti těm, kdo ho chtějí následovat. Světci si toho byli dobře vědomi, a proto při každém rozhodnutí pro dobro počítali s odporem. Dokonce je ten odpor utvrzoval v přesvědčení, že jsou na správné cestě, proto šli s odvahou dál.

Slovo Boží nám dnes vypráví o Eliáši a o Janu Křtiteli, mužích, kteří se vyznačovali nesmírnou horlivostí pro Boží věci. Eliáš horlil proti Bálovým ctitelům; Jan Křtitel vybízí k pokání a k obrácení, ke změně života, stává se rovněž Božím hlasatelem, který jde za svým cílem. Jak Eliáš, tak Jan Křtitel stojí dnes před námi a my bychom je neměli jen obdivovat, ale především napodobovat v jejich nasazení pro věc Boží. Povzbudíme se dnes jejich příkladem k větší horlivosti ve svém křesťanském životě. Může to být nějaký

nepatrný skutek lásky, který vykonáme, i když se nám zrovna nechce, nebo se zaměřme na větší soustředěnost v modlitbě a ve své práci pro bližní. Pane Ježíši, dej nám víru, abychom nežili jako průměrní křesťané, nýbrž byli den ze dne stále více zapáleni pro věc Boží.

✠

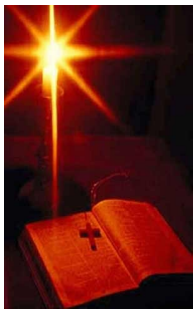

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ - 14. PROSINCE 2026

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: "Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo tik tomu dal plnou moc?" Ježíš jim odpověděl: "Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?" Ale oni mezi sebou uvažovali: "Řekneme-li 'z nebe', namítne nám: 'Proč jste mu tedy neuvěřili?' Řekneme-li však 'od lidí', musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka." Odpověděli tedy Ježíšovi: "Nevíme." A on jim řekl: "Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám." (Mt 21,23-27)

Jakou mocí děláš tyto věci? Mezi Ježíšovými skutky ovšem nejvíc působily na lid jeho zázraky, podivuhodná uzdravení nemocných. I dnes se vyskytují léčitelé, kteří se snaží pomoci zvláštním způsobem. Když se to podaří, říkáme, že mají zvláštní moc. Ale nepovažujeme ji za zázračnou. Vždyť příroda dává některým lidem zvláštní schopnosti a síly. Zázraky Kristovy však rozhodně překračovaly možnosti přírody. Působila tu vyšší moc. Musí se nutně předpokládat zásah Boží? Co kdyby tu byl vliv zlého ducha? Teoreticky by to bylo možné. Proto sám Ježíš často ujišťuje lid, že tu jde o moc, kterou mu dal Otec, a že se dá dokonce říci, že sám Bůh Otec koná tyto zázraky prostřednictvím Syna (srv. Jan 10,25). Proto se také zástupy divily, „že dal takovou moc lidem“ (Mt 9,8). Celé dějiny spásy, jak je známe z Bible, nás ujišťují, že Bůh sestupuje k lidem a že jim propůjčuje svou, tj. Boží moc. Toto tajemství je dodnes základem církve, hlavně její modlitby a svátostí.

Velekněží a starší lidu se ptali: Jakou mocí děláš tyto věci? Není to ojedinělý případ, stává se to snad často. Vyskytne se v Lurdech zázračné uzdravení. Ateista, nevěřící lékař, má po ruce všechny argumenty, aby to vyšetřil: rentgenové snímky, svědectví těch, kdo byli blízko pacienta samého.

Jaký bude jeho úsudek upřímný a vědecký? Prohlásí, že tu jde o případ, který si nedovede vysvětlit, že se takové uzdravení v lékařské zkušenosti nevyskytuje. Zeptáme-li se ho pak, věří-li, že tu jde o Boží zásah, prohlásí, že to není jeho kompetence. A na otázku, věří-li on sám v zázrak, musí vyznat upřímně, že ne. Nevěří-li někdo v Boha, nemůže ovšem věřit, že by byl ve světě činný, že by do dění zasahoval. Předáci izraelského národa nechtěli věřit, že je Ježíš poslaný Mesiáš, nemohli tedy ani jeho skutky považovat za Boží. Proto ani dnes církev nepřesvědčí nikoho, kdo k ní už předem zaujal negativní postoj. Spisovatel Werfel si zvolil jako motto ke své Písni o Bernardettě tato slova: „Kdo věří v Boha, zázraky nepotřebují a těm, kdo v Boha nevěří, žádné zázraky nepomohou.“

Odkud byl Janův křest? Pro hodnocení případu jsou vždycky důležití hodnověrní svědkové. Jich se ptáme, jak oni věc posuzují, co oni soudí o případu. Sv. Jan Křtitel vydal jasné a důrazné svědectví o Ježíšovi (srv. Jan 1,29n). Byl to svědek hodnověrný a lid mu věřil. A přece ani to izraelské předáky nepřesvědčilo a jeho hodnověrnost uvedli v pochybnost. Ježíšovu učení a církvi už po dva tisíce let vydávají svědectví miliony věřících. Někteří z nich za toto svědectví dávají i život, jsou mučedníci, řecky a latinsky martyres, tzn. svědkové. A přece je tolik těch, kdo jim nevěří. Prostě neuznávají jejich hodnověrnost. Je to logický důsledek ateismu: kdo nevěří Bohu, přestane věřit i lidem. Důsledky tohoto postoje známe z denní zkušenosti.

Pán Ježíš vede polemickou řeč s velekněžími a staršími. Stejně jako v mnoha jiných případech ho chtějí chytnout za slovo a dostat do úzkých, ale dnes je Pán Ježíš převezl, protože dal otázku nejprve on jim, ale bohužel na ni nenašli odpověď a tudíž Pán Ježíš neodpovídá. My víme, že tato náboženská elita nakonec Krista nepřijala. Nedokázal je přesvědčit ani zázraky ani slovem ani vlastním příkladem života. Jak je toto jen možné, řekneme si. Odpověď je jednoduchá. Velekněží byli zahledění do sebe, mysleli si, že jenom oni mají pravdu, oni jsou nejchytřejší a nejzbožnější. Byli, řečeno jedním slovem - pyšní. Ego sum, ego sum et nemo. Pýcha peklem dýchá. Byla příčinou pádu andělů, hříchu prvních lidí, a proto i my říkáme, že pýcha je matkou všech neřestí a první v seznamu hlavních hříchů. Pyšný člověk je vlastně rozdvojený člověk - za co se považuje a kým ve skutečnosti je. Projevy pýchy jsou sebeláska, honba za mocí a slávou, marnivost, závist úspěchů druhých. Opakem pýchy je pokora. O tu máme usilovat, protože ona je předpokladem, abychom se mohli setkat s Bohem. Příklad pokory nám dává

náš Pán. Narodil se v chudobné rodině, nepovyšoval se nad nikoho, stál vždy na straně nejchudších a hříšných. Pokora ovšem není nějaké zahazování sebe, ale právě přijetí sebe sama, přijetí pravdy o sobě, jací opravdu jsme, znamená stát na straně pravdy. Člověk pokorný neztrácí pokoj, nemá strach z ničeho, kromě toho, aby neztratil stopy svého mistra.

✠

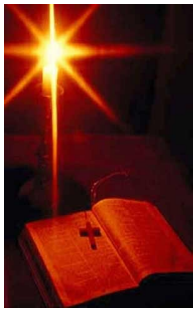

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ - 15. PROSINCE 2026

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: "Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce', ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane', ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?" Odpověděli mu: "Ten první." Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu." (Mt 21,28-32)

„Jdi dnes pracovat na vinici!“ „Ano, pane.“ A nešel. Vypravoval misionář na ostrově v Tichém oceánu, jak je těžké pro Evropana si zvyknout na odlišnou mentalitu. U nás se vyhrožuje dětem, že dostanou uhel na jazyk, když lžou nebo slibují neupřímně. Tam prý je zase hlavní bod výchovy naučit dítě, aby neodmlouvalo. Misionáři prý se stalo, že požádal děti, aby mu odpoledne pomohly přenést věci. Všechny s úsměvem přisvědčily, a žádné nepřišlo. Když se pak zlobil, děti plakaly, že je na ně zlý za to, že mu slušně a pěkně odpověděly. Ale pak dodal, že ti domorodci nejsou lháři. Musí se ovšem ptát jinak, když od nich něco chce. Přisvědčení na dotaz je pouhá slušnost, to tam každý ví a s tím počítá. Naše evropská mentalita je ovšem odlišná. U lidí bychom s planým přitakáváním nepochodili. Ale buďme upřímní! Vůči Bohu, kolik příslibů, obsažených v modlitbách, které denně opakujeme, zůstává jen zdvořilostí typu z Tichého oceánu.

Odpověděl: „Mně se nechce.“ Ale potom toho litoval a šel. Chuť k jídlu je známkou dobrého žaludku a tělesné struktury, chuť k práci prozrazuje duševní zdraví. Bohužel zdravých lidí je málo, jak tělesně, tak i duševně. Nemají-li někteří chuť k jídlu, tím více je těch, kterým se nechce pracovat. Řeknou-li to

otevřeně, jsou alespoň upřímní a nemusejí si vymýšlet neskutečné potíže. Ale k upřímnému přiznání se musí přidat i jiné upřímné zjištění, že se totiž dá pracovat, i když se člověku nechce. Scholastika rozlišovala dva termíny, těžko přeložitelné do češtiny. Jeden je voluntas, tj. vůle se rozhodnout, umět říci: Já chci. Druhý termín je velleitas, pro kterou nemáme podstatné jméno v češtině, ale opsané znamená: Chce se mně. Charakter a mravnost člověka tvoří to první. A když člověk dokáže říci: „Chci, i když se mi nechce“, je jeho skutek záslužnější a zdatnější, než kdyby měl velkou chuť, ale slabou vůli.

Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Několikrát čteme v evangeliu spojení „celníci a nevěstky“. Byly to totiž dva typy hříšníků, kterými se nejvíc opovrhovalo a kteří se, z jejich pohledu, nestarali o Boží zákon. Patřili rozhodně k těm, kterým se nechtělo pracovat na Boží vinici. To, že se jich Kristus několikrát zastal, ovšem způsobilo pohoršení. Žádná společnost nesnáší, aby se lidé dobré pověsti srovnávali s těmi, kteří mají špatné jméno. Nikde se ovšem Kristus nezastává jejich způsobu života, zná dobře jejich hříchy, ale vyjadřuje tu svůj zvláštní postoj k hodnocení člověk, tj. podle schopnosti a odhodlání obrátit se. Pohádky rozlišují lidi zásadně dobré nebo nenapravitelně zlé. Život není pohádka. Písmo nám všem zjevuje hříšnost a slabost, ale i možnost obrátit se, dělat pokání. To je proto hlavním tématem kázání v Bibli.

Podobenství o dvou synech jsme jistě všichni pochopili, protože je nám důvěrně známé i z naší zkušenosti. První syn nechce, ale pak jde a pracuje. Sem patří celníci, nevěstky - uslyšeli výzvu Boží, konali pokání a vešli do Božího království. Druhý syn slíbil, ale jen naoko, ale nakonec nepracoval - to jsou farizeové, ti zbožní, kteří sice očekávali Boží království, ale když přišlo, odmítli tam vstoupit. Advent se nám krátí, čas milosti je třeba využít. Překonávat lenost, pohodlnost, netečnost ve věcech duchovních, to má být i naše snaha. „Chtít, i když se nám nechce.“ O tom by nám mohl říct hodně i světec včerejšího dne, sv. Jan od Kříže. Kolik temných nocí ducha prožil, ale tím, že nevzdal své úsilí, ale hledal Pána i ve chvílích naprosté duchovní vyprahlosti, dospěl ke svatosti. Kéž nám i jeho přímluva pomáhá, abychom posilnili svou vůli a ochotu pracovat pro růst Božího království.

✠

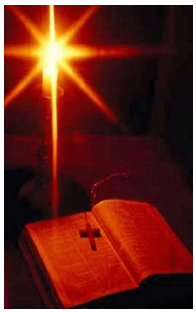

STŘEDA PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ - 16. PROSINCE 2026

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi se vzkazem: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ti muži přišli k němu a řekli: "Jan Křtitel nás posílá k tobě s otázkou: Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Právě tehdy uzdravil mnoho lidí z nemocí, neduhů a od zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak. Odpověděl jim tedy: "Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!" (Lk 7,19-23)

Jsi ten, který má přijít? Čekání je známka života. Jdu-li spát, mám naději, že ráno vstanu. Ráno se dáváme do práce, protože doufáme, že si večer odpočineme. Kdo nemá, co by čekal, už vlastně nežije, je psychologicky mrtvý. Očekávání je ovšem různého druhu a tím se hodnotí i úspěch v životě. Nejjednodušší je prosté očekávání zítřka, naděje, že život jde dál, že pro mne nekončí. Ale to samo je bez obsahu. Máme naději, že se zítra něco dobrého dostaví. To pak se víc a víc konkretizuje. Jeden touží dosáhnout jistého postavení, druhý si chce postavit dům, třetí píše knihu a chce ji dokončit. Jsou to naděje částečné. Když se nevyplní, působí smutek, a když se vyplní, vzbudí pocit, že už život skončil, že už tu nemáme co čekat. Život je tak velký, jak velké jsou jeho naděje. U Židů se všechny slily v jeden velký příslib: příchod Mesiáše. Kristus pak je i pro křesťany jediný plný obsah životní naděje.

Máme čekat jiného? Židé Krista očekávali, my křesťané věříme, že už přišel. Ale byl to jenom začátek v historii Nového zákona. Na konci věků má znovu přijít ve slávě. Teologové si někdy kladou otázku: Je to už definitivní ohlášení smyslu našich dějin? Co kdyby se ještě jednou na zemi objevil nový Mesiáš tak, že by po Starém a Novém zákoně přišel ještě třetí zákon, nové úplnější zjevení Boha? Odpověď na tuto otázku je záporná. Věříme, že je Ježíš Slovo Boží, které se vtělilo. V něm tedy Bůh vyslovil všecko, co lidem chtěl říci. Neznamená to ovšem, že už lidé všechno pochopili. V pochopení Krista musíme my osobně i celá církev ponenáhlu růst. Často slyšíme námitku, že se církev mění, že není to, co bývala. Všecko, co roste, má dvojí stránku: mění se a zůstává to stejným. Změnili jsme se od dětství do dneška, ale jsme to stále my sami. Takové jsou všechny změny v církvi. Je v ní živý, stále týž Kristus, který dorůstá do plnosti.

Kristus „přicházející“. Ve Věřím v Boha recitujeme větu: „Který přijde soudit živé i mrtvé…“ Rozumíme jí docela jednoduše: Na konci se objeví Syn

člověka v nebeských oblacích (srv. Mt 24,30), aby ukončil vývoj světa slavnostním aktem. Na ikonách je to znázorněno tak, že nahoře andělé svíjejí do svitku nebeskou oblohu se sluncem, měsícem, hvězdami. Svět začal stvořením nebe a země (Gn 1,1), nyní končí. Je to ovšem představa obrazná, nemůžeme ji brát doslova. Ale jinak než v obrazech se o tak velkých tajemstvích mluvit nemůže. Jisté nedorozumění však působí český překlad ve slovech „který přijde“. Přenášejí nás do nějaké daleké budoucnosti. Naopak text řecký a latinský mluví víc o přítomnosti, o Kristu, „který je přicházející“, tj. který pomalu, ale jistě proniká do našeho světa, i když se to děje ponejvíc neviditelně. Ale každý dobrý skutek, každá modlitba znamená částku velkého Kristova příchodu, který je nám den za dnem bližší a kterého máme proto den co den intenzivněji očekávat.

✠

PÁTEK - 17. PROSINCE 2026 - „O SAPIENTIA“

Ó Moudrosti, *jež jsi vyšla z úst Nejvyššího*
a od počátku do konce pronikáš všechno, celý svět mocně a líbezně řídíš:
přijď a nauč nás cestě prozíravosti.

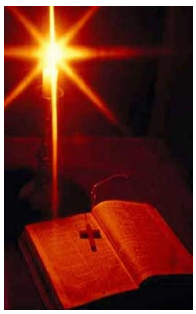

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahámova. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry - jejich (matka) byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův - jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův - jeho matka byla Rút. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův - jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abiján otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uziján otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův, Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův. Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct. (Mt 1,1-16)

Rodokmen Ježíše. Podle Starého zákona pokračuje historie člověka v jeho potomstvu. Tam se naplní smysl jeho života a jeho práce. Proto Matouš představuje Ježíšovo narození jako zakončení svatých dějin, plnost času (Gal 4,4). Podle apokalyptické Knihy Henochovy přišel Mesiáš v sedmém týdnu od povolání Abrahámova. Tato myšlenka možná inspirovala i Matouše k tomu, aby vyjmenoval třikrát čtrnáct praotců Ježíšových, tj. šestkrát sedm, tedy šest „týdnů“ před započetím sedmého, svatého. Celé dějiny Izraele tedy tvoří jednotu, je to jakoby jeden organismus, který pozvolna roste do koruny, do květu a do plodu; tím je Kristus, „výhonek z Jesseova kořene“ (srv. Řím 15,12). Tuto živou jednotu měl na mysli sv. Pavel, když zdůrazňuje křesťanům, že jsou s Kristem „jedno tělo“ (Kol 1,18). Bohužel rozumíme tomuto přirovnání obyčejně jen horizontálně: dnes my, kteří současně žijeme, tvoříme nadpřirozenou i přirozenou jednotu. Semité mysleli víc dynamicky, dějinně: jsme jedno tělo s těmi, co byli před námi a co budou po nás. Ježíš vyšel z rodokmenu Abrahámova, my zase z rodokmenu Krista. Platí tu tedy jakési nadpřirozené duchovní zákony dědičnosti: vychází do světa z nás a my z něho.

Rodokmen duchovní. Důležitost rodokmenů v Písmu plyne ze samého pojetí stvoření. Biblický Bůh je živý, stvořil tedy i člověka živého, nositele a dárce života. To se vyjadřuje v Genesi Božím požehnáním: „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: ‚Ploďte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji´“ (Gn 1,27-28). Starý zákon rozuměl tomuto příkazu především hmotně. Proto se od samého počátku slaví plodnost žen, úloha matky k zachování národa. Už Eva se raduje, že z vůle Boží porodila prvního syna (srv. Gn 4,1). Bezdětné matky ve Starém zákoně pláčou, že byly vyloučeny z Božího požehnání. Ale mnohé z nich, od Anny, matky proroka Samuela (1 Sam 1), až po Alžbětu, matku Jana Křtitele (Lk 1), jsou předzvěstí nové duchovní plodnosti, kterou uskutečňuje Kristus v církvi. I tu je neustálá řada otců a matek, těch, kteří duchovně působí na druhé, aby vyrostli v plnost Božích dětí. Druhý vatikánský koncil upozorňuje rodiče na tuto povinnost být svým dětem rodiči i ve smyslu duchovního růstu.

Hledání identity. Jde o moderní termín, ale vyjadřuje program zdravého životního vývoje: proces posilování těch prvků, které k organismu patří, a vylučování škodlivých a oslabujících. Velcí malíři se vyznačují tím, že nanesou na plátno všechny črty, které k obrazu patří, a vyloučí to, co s ideou a její formou vyjádření neharmonizuje. I člověk tak dělá v životě. Bohužel může ten princip uplatnit egoisticky a materialisticky. Vybírá si např. jenom to, z čeho

má peněžní zisk, nebo to, co ho osobně těší, co se mu samému líbí. Křesťanství nás učí, že jsme jedno tělo v Kristu. Naše vlastní identita je tedy v souvislosti s ostatními a ve vztahu k nim. V církvi se to projevuje tím, že žije s tradicí. „Jako katolík mám zkušenost dvou tisíc let," říkal jeden křesťanský myslitel, „chci prožívat v sobě všecku duchovní krásu, kterou přede mnou prožili světci a géniové křesťanství." Je známé, že příslušníci velkých národů mívají zvláštní sebevědomí, cítí oporu těch, z nichž pocházejí. Ale je to jen náznak. Pravou oporu, sílu a sebevědomí čerpáme ze spojení všech v Kristu.

✠

SOBOTA - 18. PROSINCE 2026 - „O ADONAI"

***Ó, Hospodine**, Vladaři Izraelova domu,*
ty ses ukázal Mojžíšovi v plameni hořícího keře a dals mu na Sinaji zákon:
přijď a zachraň nás svou mocnou pravicí.

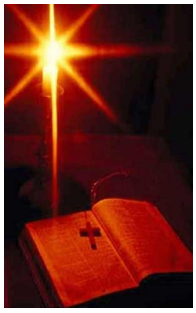

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než začali spolu žít, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů." To všecko se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: "`Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě. (Mt 1,18-24)

Josef - muž spravedlivý. Všichni čestní lidé milují spravedlnost. Nemají však o ní všichni stejný pojem. Český výraz naznačuje, že je spravedlivý ten, kdo miluje právo. Ale kde je právo? V naší společnosti je většinou už psané, stanovené v zákonech. Proto je spravedlivý soudce ten, který správně aplikuje zákony. Soukromé právo mezi dvěma nebo několika osobami se specifikuje smlouvou. I ta bývá psaná. Obyčejně jsou tam podmínky z obou stran. Vy se zavazujete, že … A proto budu já povinen k tomu a k tomu. U kočovníků ovšem listiny zřídka existovaly. Smlouva se uzavírala prostým příslibem. Já vám slibuji. Vy slibujete mně … V této situaci byl spravedlivý ten, kdo svůj příslib dodržel. Podvodník jej zapřel, necítil se

zavázán. Tak tomu bylo mezi lidem. Ale izraelský národ měl něco zvláštního: uzavřel smlouvu se samým Bohem. Slíbil zachovávat jeho příkazy a Bůh slíbil ochranu a v budoucnu Mesiáše. Spravedliví Židé byli ti, kdo tuto smlouvu zachovávali. Bylo jich mnoho? Josef byl jeden z mála. A proto se on dostal tak blízko k uskutečnění velkého příslibu, k příchodu Mesiáše. Věrnost Bohu má velkou odměnu.

Spravedlnost Boží a lidská. Smlouva je mezi dvěma stranami. Nedodrží-li podmínky jedni, jsou osvobozeni od povinnosti druzí. Platí to i ve smlouvě mezi Bohem a lidmi? Tento problém se stal hlavním tématem kázání proroka Ozeáše. Židé nedodržují Boží zákon, tedy ani Bůh je nebude už nadále ochraňovat. Kdyby to měl rozhodnout spravedlivý soudce, dal by za pravdu Bohu. „Slyšte slovo Hospodinovo, synové izraelští! Hospodin vede při s obyvateli země, protože není věrnost ani milosrdenství ani poznání Boha na zemi“ (Oz 4,1). Výsledek? „Můj lid zajde, protože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnu tebe; nebudeš mým knězem. Zapomněls na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé syny“ (Oz 4,6). A přece to nejsou poslední prorokova slova. Bůh není spravedlivý jenom lidsky, ale svým zvláštním způsobem. On ze své strany slib dodrží, i když k tomu není povinen. Důvod: „Neboť jsem Bůh, a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe, a nevzplanu hněvem“ (Oz 11,9). Milosrdenství je tedy vyšší druh spravedlnosti, je věrností svému vlastnímu slibu, své lásce.

Josef muž spravedlivý chce potají propustit Marii. Na první pohled se nám zdá, že slova spolu nesouvisí. Maria se zdá být nevěrnou. Josef neužívá svého práva, aby ji potrestal, ale zachovává se milosrdně. Jeho spravedlnost tedy je vyšší než lidská, je podobná spravedlnosti Boží. A dostane se mu za to velké odměny. Je první uveden do tajemství vykoupení, vtělení, vrcholného skutku Božího milosrdenství. Všimněme si i zvláštní okolnosti. Izraelský lid jako dav je Bohu nevěrný, a přesto jeho hlavní představitel, farizeové a zákoníci, se považují za spravedlivé. Maria je naopak nejčistší a Bohu nejoddanější, a padne na ni podezření z *nevěrnosti*. I tento protiklad je zvláštní znamení. Nový zákon bude skrytý v srdcích lidí. Navenek budou věřící posuzováni, nepochopeni. Bůh odhalí skrytou pravdu jenom těm, kdo toho budou hodni.

✠

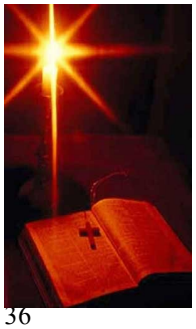

NEDĚLE - 19. PROSINCE 2026 - „O RADIX“

***Ó Kořeni Jesse**, tys byl dán na znamení národům,*
před tebou králové v úžasu zmlknou, tebe budou národy vzývat;
přijď a vysvoboď nás a už neprodlévej.

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Árónova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech přikázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba už byli pokročilého věku. Když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem kněžskou službu, padl na něj podle kněžského řádu los, aby vešel do chrámu Páně a obětoval kadidlo. Celé množství lidu se modlilo venku v hodinu té oběti. Tu se mu zjevil anděl Páně stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: "Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno ani jiný opojný nápoj nebude pít, bude plný Ducha Svatého už od mateřského lůna a mnoho izraelských synů obrátí k Pánu, jejich Bohu. Půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem, neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid." Zachariáš řekl andělovi: "Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku." Anděl mu odpověděl: "Já jsem Gabriel. Stojím před Bohem a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a sdělil ti tuto radostnou zvěst. Teď však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas." Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě zdržuje tak dlouho. Když pak vyšel a nemohl k nim promluvit, poznali, že měl v chrámě vidění. Dával jim znamení a zůstal němý. Když se skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala, ale tajila se po pět měsíců. Říkala si: "To mi učinil Pán, když mě milostivě zbavil pohanění před lidmi." (Lk 1,5-25)

Tvá modlitba je vyslyšena. Ve zdravých a přirozených rodinách považují děti za velké požehnání. Dětmi se posílí rod i síla národa. U Židů k tomu přistupoval nový prvek: příslib budoucího království Mesiášova. Být bezdětným znamenalo vyloučení z této naděje. Království Boží se však nerodí jenom „z krve a ze žádosti těla a ze žádosti muže, nýbrž z Boha“ (Jan 1,13). Sv. Jan Křtitel, který se měl stát přímým předchůdcem Mesiáše, se tedy zrodil i z modliteb svého otce, kněze Zachariáše, v jeruzalémském chrámu. Je příkladem všem křesťanským rodinám. I ty očekávají dítě nejenom jako svého vlastního potomka, ale i jako dítě Boží. Velcí lidé se často přiznali, že vděčí za to, co mají a čeho dosáhli, především modlitbě své matky. O modlitbu prosili vždycky matku vojáci, kteří šli do boje. A celý život

člověka je boj, a proto mají mít mladí jistotu, že je modlitba rodičů doprovází a chrání.

Já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku. Izák se narodil Abrahámovi a Sáře v době, kdy už nedoufali mít potomky. V pozdním věku přišel k matce Anně prorok Samuel, nyní se táž situace opakuje při zrození Jana Křtitele. Apokryfní vypravování připisuje podobné zrození i Panně Marii. Jaký smysl má tato okolnost? Je to předznamenání narození samého Ježíše z Ducha svatého a zdůrazňuje se tím i důležitá pravda, platící pro všechny křesťany, na kterou se snadno zapomíná: příchod každého člověka na svět je v Božím plánu a rodiče jsou nástrojem v rukou Prozřetelnosti. Každý, kdo se spasí, se rodí z Ducha svatého a každý lidský život je velký div Boží lásky. Biblický Bůh se často nazývá „Bohem živým“, je ten, „kdo žije a kraluje“, a proto je to on, který dává život lidem jako nejkrásnější dar.

Ty však zůstaneš bez řeči. Evangelium ten trest připisuje nevěře Zachariášově. Je tu zřejmý protiklad mezi ním a Pannou Marií, která je blahoslavená, protože uvěřila (Lk 1,45). Je to však trest zvláštní. Církevní Otcové tomu hleděli dát význam symbolický. Sv. Řehoř Naziánský používá slovní hříčky. Sv. Jan se měl stát hlasem volajícím na poušti (Lk 3,4), který připravoval zjevení Božího Slova. Slušelo se tedy, aby předcházelo mlčení. Před Božím hlasem oněmí všechny hlasy lidské. Jiní zase uvádějí v souvislost Zachariášův trest s jeho nevěrou. Hlasem se dorozumíváme s lidmi. Má-li naše řeč mít opravdový smysl, musíme lidem důvěřovat, vzít vážně to, co oni hovoří k nám. Pak teprve můžeme něco povědět jim. V rozhovoru s Bohem je tomu podobně. Nejdříve musíme slyšet to, co on mluví k nám, pak teprve dostanou sílu slova proseb, které k Bohu vysíláme. Modlitba je totiž rozhovor a ten předpokládá důvěru. Kde chybí, zaniká modlitba, člověk před Bohem oněmí. To však je skutečný trest. Napraví se obnovením víry.

✠

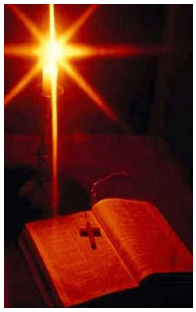

PONDĚLÍ - 20. PROSINCE 2026 - „O CLAVIS DAVID“

Ó Klíči Davidův *a žezlo Izraelova domu,*
ty otvíráš, a nikdo nezavře, ty zavíráš, a nikdo neotevře:
přijď a vyveď z vězení ty, kdo jsou spoutáni v temnotách
a stínu smrti.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: "Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav

znamenat. Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: "Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: "Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel. (Lk 1,26-38)

Zdrávas, milosti plná. V našem slovníku už má milost význam skoro výhradně náboženský. Mluvíme o milosti posvěcující, pomáhající, svátostné apod. Když oslovil anděl Pannu Marii tímto zvláštním titulem, máme hned na mysli vrcholnou svatost Boží Matky, její neposkvrněné početí. Pro řecké čtenáře evangelia mělo toto slovo ještě dozvuky z profánního užívání. Řecké charis původně znamená krásu, půvab. Doslova tedy prohlásil anděl Marii, že je nejkrásnější. To však zní dnes v našich uších příliš světsky. A přesto to stojí za uváženou. Milost je krása, ovšem krása věčná, která je v tomto našem světě převážně jenom vnitřní, ale jednou se projeví i navenek. Všichni lidé mají smysl pro krásu, bohužel jenom povrchní, zevnější, která brzy zmizí. Duchovní život začíná tím, že se probudí smysl pro krásu vnitřní, věčnou. To konstatoval už Platón. Křesťanství však otvírá oči daleko šířeji. Víra je objev krásy nových světů.

Pán s tebou. „Pán s vámi, Pán s tebou!“ byl obvyklý židovský pozdrav, který přešel i do naší liturgie, kde se často opakuje. Dáváme mu hluboký smysl. Přejeme tomu, koho tak pozdravujeme, aby Bůh byl s ním a v něm, tj. aby měl posvěcující milost. Panna Maria byla od anděla nazvána milostiplná, tedy s ní byl Pán způsobem neobyčejným. A přece nám k pochopení toho výrazu pomůže malá poznámka, kterou při jedné příležitosti pronesl Abrahám Lincoln. Někdo před ním řekl, že vždycky prosil Boha, aby mu pomáhal, a že se snažil o to, aby bojoval na straně Boží. Americký prezident však na to prohodil: „A jste si jist, že byl Bůh vždycky s vámi?“ Kdo na tu otázku může odpovědět kladně? Židé k tomu došli pozorováním dějin svého národa. Nebyli to oni, kdo hledali Boha a bojovali o jeho práva. Ale byl to Bůh, který je hledal, chránil a bojoval na jejich straně. Uvěřili tedy, že je Bůh s nimi. Někdy se cítili opuštěni i oni. Ale měli příslib, že na konci jejich historie přijde ten, kdo bude mít jméno Emanuel (Iz 7,14), tj. Bůh s námi, Kristus, syn Marie a Syn Boží.

Porodíš syna. V Marii se tedy uskutečňuje vrcholný okamžik židovských dějin. Bůh sestoupil, přišel na zem, je s námi. Ale přišel zvláštním způsobem. Na Sinaji se zjevil v kouři, v blesku a hromu. Lidé se ho tedy báli. Vidět Boha znamenalo zemřít (srv. Iz 6,5). Narozeného dítěte se nikdo nebojí. Bůh tu přichází ve slabosti. Ale je tu ještě něco daleko důležitějšího. Nepřichází sám, ale zrodí ho lidská žena. Je tedy Syn Boží a Syn člověka současně. Tato základní pravda naší víry se stává i programem celého duchovního života křesťanů. Všecko dobré, co děláme, má počátek v milosti Boží. Bůh nám vnukl myšlenku dobrého skutku a dal sílu k jeho provedení. Ale současně je to i náš vlastní skutek, naše dílo a jakoby naše dítě. Nejlépe to vidíme u modlitby. Duch svatý jí dává vstup na nebe, ale my ji recitujeme, dáváme jí místo zde na zemi. Máme všichni podíl na tajemství Mariině. Dobro je ve světě z Boha a z nás, protože i s námi je Bůh.

✠

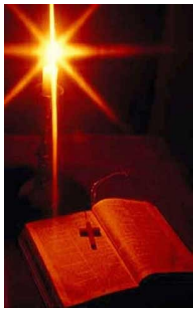

ÚTERÝ- 21. PROSINCE 2026 - „O ORIENS“

***Ó Vycházející**, jase věčného světla a slunce spravedlnosti:*
přijď a osviť ty, kdo jsou v temnotách

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: "Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!" (Lk 1,39-45)

Požehnaná ty mezi ženami. Často se vyskytuje v Bibli požehnání. Je to opak zlořečení. Už v samém počátku Genese se s tím slovem setkáváme. Bůh stvořil ryby v moři, ptáky ve vzduchu. Viděl, že je to dobré. Tedy je požehnal (Gn 1,22). Proto rostou a stále se množí. To požehnání Boží jim dalo plodnost. Důrazněji se to opakuje při stvoření člověka. „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Ploďte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji!“ (Gn 1,27-28). Nyní oslovuje Pannu Marii jako nejvíc

požehnanou ze všech žen. Její plodnost dosahuje vrcholu, protože zrodí samého původce života. Ale tím se stává i nejpodobnější Bohu Otci, který od věčnosti rodí Syna. Mateřství je samo v sobě největší div přírody. V souvislosti s mateřstvím Panny Marie se stává odleskem tajemství Boha samého a jeho vnitřního života.

Dítě se mi v lůně radostně pohnulo. Někteří duchovní autoři, když mluví o tomto verši evangelia, užívají výrazu „mateřství apoštolské“. Tradice věří, že byl sv. Jan Křtitel posvěcen v lůně své matky při příchodu Panny Marie. Plyne to z všeobecného principu: Kdo je sám posvěcen, posvěcuje ty, s kterými přichází do styku. Židovský filosof z doby Kristovy Filon Alexandrijský rozebírá větu, která se tehdy ve školách vysvětlovala jako začátek moudrosti: „Poznej sám sebe!“ Které poznání sebe je nejdůležitější? Filón odpovídá: Není to poznání svého těla, lékařské, ani poznání psychologické, ale poznání morální. Poznej, co jsi schopen udělat a čím se můžeš stát. I on, ačkoli není křesťan, poznal z četby Starého zákona, že největší důstojností člověka je přijmout Boží Slovo, stát se Božím a posvětit celý svět.

Blahoslavená, která jsi uvěřila. Když mluví teologové o Bohorodičce, rozlišují mateřství fyzické a morální. Fyzické znamená tělesné, viditelný příchod na svět. Je to fyziologický pochod. Mateřství morální je duchovní skutečnost. Uskutečňuje se na prvním místě ve víře. Víra totiž znamená přijmout Boží myšlenku, vzít ji za svou. Boží myšlenky jsou plodné, stávají se zdrojem inspirací. Nejlépe to vidíme z protikladu. Špatnými a neužitečnými myšlenkami se zamotáváme jako do klubka vlastní neužitečnosti, jsme nespokojeni, rozrušeni. Myšlenka Boží nás naopak postaví na nohy, dává nám iniciativu a sílu. Často mění i život. Sv. Antonín Poustevník, když byl ještě mladý, zaslechl v kostele četbu Písma: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým!“ (Mt 19,21). I my to čteme a slyšíme, ale obyčejně to necháme projít. Sv. Antonín vzal tu myšlenku za svou a celý život se tím změnil. Maria přijala s vírou slova naděla a stala se Matkou Boží.

✠

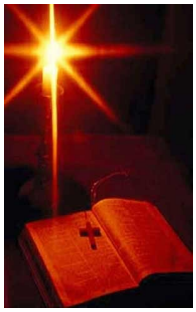

STŘEDA - 22. PROSINCE 2026 - „O REX GENTIUM“

Ó Králi národů,

jimi vytoužený, úhelný kameni, který rozdělené spojuješ vjedno:
přijď a spas člověka, kterého jsi utvořil z prachu země.

Maria řekla: "Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě

budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky." Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů. (Lk 1,46-56)

Velebí má duše Pána. Na první pohled je vidět, že „píseň Panny Marie“ je většinou ohlasem starozákonních modliteb a žalmů. K matce Boží se vztahují všechny přísliby, které Bůh dal lidem. Je to tedy pěkný příklad, jak se máme modlit žalmy a jiné psané modlitby i my. Vztahujeme na sebe to, co prožívali jiní, a to právem, protože to bylo psáno z Ducha svatého. Židé se učili žalmy zpaměti. V prvních dobách křesťanských patřilo učení žalmů ke katechismu, k přípravě na křest. I v dnešní době je užitečné nejenom recitovat žalmy, ale umět jisté verše zpaměti. Ty se pak mohou použít v různých okolnostech života. Dávají formu našim vlastním citům, cítíme tu příbuznost mezi Písmem a vlastní duší. Recitování žalmů se od nejstarších dob považovalo za ochranu mysli proti záplavě špatných a neužitečných myšlenek.

Vzhlédl na ponížený stav své služebnice. Tento verš vyjadřuje hlavní obsah hymnu. Panna Maria tu jakoby vyložila smysl celého svého života. Je největší světice, královna andělů, mučedníků, vyznavačů. Ale v čem je její opravdová velikost? Neumřela jako mučednice, nemáme zprávy o tom, že by se postila, nevedla osamělý život v klášterní samotě, nekázala víru nevěřícím. O všech takových skutcích máme krásné zprávy ze života tisíců světců v dějinách církve a těmito vnějšími projevy svatosti ji ostatní převýšili. A přece ji nikdo nepředčil v jednom, tj. v pokoře. Celý její život byl uskutečněním slova, kterým odpověděla andělu: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Pokora znamená dát místo, aby v nás mohl být činný sám Bůh. Je to odlesk vnitřního života samého Boha. Syn koná celou vůli Otce, a právě proto je Synem Božím. V Apoftegmatech Otců se vypravuje rozhovor ďábla s mnichem. Zlý mu říká: „Ty vstáváš brzo, já vůbec nespím. Ty se postíš, já nejím nic. Jedno však nemohu: být pokorným.“ Proto nazývají pokoru kořenem všech křesťanských ctností.

Neboť velké věci mi učinil ten, který je mocný. Mnoho o tom nepřemýšlíme. Ale při pozorném čtení těchto textů nám neujde jakási nesouvislost, různost

dvou postojů. Panna Maria tu vystupuje jako nejponíženější služebnice Boží a hned nato dodává: „Budou mě blahoslavit všechna pokolení.“ Mohou mít pokorní lidé tak vysoké mínění o sobě? Kdybychom chtěli tuto otázku řešit jenom lidskýma očima, museli bychom zvolit jakýsi kompromis. K tomu radili antičtí mudrci, když doporučovali i zde zlatou střední cestu, míru: nemyslet si o sobě příliš mnoho, ale zase ne tuze málo, nemít pocity ani nadutosti ani méněcennosti. Řešení křesťanské je jiné. Sv. Augustin přirovnává pokoru ke stromu: čím hlouběji jdou kořeny do země, tím výše se zvedá koruna k nebi. Ten, kdo se v Božích očích poníží, stává se okamžitě velkým, protože ho Bůh zahrne svými dary.

✠

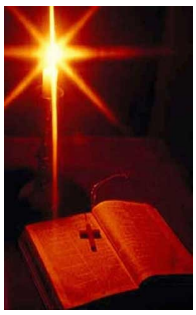

ČTVRTEK - 23. PROSINCE 2026 - „O EMMANUEL“

Ó Emanueli,

Králi a Zákonodárce náš, očekávání a spáso národů:
přijď a zachraň nás, Pane, náš Bože.

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: "Ne, ale bude se jmenovat Jan!" Namítli jí: "Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje." Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: "Jeho jméno je Jan." Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: "Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!" (Lk 1,57-66)

Obřízka. Je to zvláštní zvyk, který se dodnes vyskytuje u mnoha národů. Obyčejně se to považuje za znak dospělosti, schopnosti vstoupit v manželství. Znamená to tedy, že obřezaný je uznán za člena kmene. Židé to převzali jako starý zvyk. Být neobřezaným se považovalo za hanbu (srv. Joz 5,9). Ale přináležitost ke kmeni měla u Židů náboženský ráz. Izraelský národ si byl totiž vědom, že uzavřel s Bohem zvláštní smlouvu. Obřezaný Žid má tedy zvláštní povinnosti a privilegia, ze kterých jsou vyloučeni neobřezaní pohané. Proto se ten obřad konal ne až při přechodu k dospělosti,

ale už osmého dne po narození. Krev, která tu při operaci vyteče, se u pozdějších Židů začala jmenovat „krev smlouvy“. Křesťané od tohoto obřadu upustili. Ale i oni zdůrazňují při křtu, že musí přináležet k Božímu lidu a že uzavírají s Bohem životní smlouvu.

Bude se jmenovat Jan. Jméno se dítěti dávalo při obřízce jako u nás při křtu, obyčejně po dědovi. Zachariáš už byl starý, a proto chtěli příbuzní nazvat jeho syna po něm. A přece dostal jméno, které nikdo v příbuzenstvu neměl. Jistě i to je z Boží strany výraz nějakého zjevení, znamená to něco, nad čím se mají všichni zamyslet. Židé se tomu opravdu divili, ale bylo jim snazší pochopit zvláštnost této okolnosti. V tradičním prostředí dával jméno otec. Vyjadřoval tím, že syn pochází z něho a že má nad ním rodová práva. Když dal jméno stejné, jako měl on sám nebo jaké bylo v rodině zvykem, naznačoval tím naději, že bude syn věrný příbuzenstvu, že bude pokračovat v práci, kterou dělala rodina. Mít jméno neznámé naznačovalo, že se od ostatních odloučí. Tak tomu bylo často u proroků. Bůh sám jim změnil jména. Od té doby šli za úkolem, který jim svěřil on. I dnes se stále opakuje podobný Boží zásah. Kněží, řeholníci, laici, kteří mají zvláštní poslání v církvi, vyšli z křesťanských rodin. Ale pak se věnují práci, kterou jim svěřil Bůh, a nesmějí se dát svázat požadavky blízkých příbuzných a známých.

Obřízka duchovní. Obřízka je vnější obřad, který neodpovídá našemu dnešnímu vkusu. Ale to je podřadné. I Židy napomínali často proroci, že mají být věrni tomu, co obřad znamená. Jeremiáš se k této myšlence častěji vrací. Obřízka těla znamená málo, zůstane-li „neobřezané srdce“ (Jer 9,24n). Jen tak můžeme být v upřímném vztahu s lidmi i s Bohem. Ezechiel pak předpovídá, že tuto duchovní obřízku provede sám Bůh, až navštíví znovu a definitivně svůj lid. Nedivíme se tedy, že užívá tohoto obrazu rád i sv. Pavel a upozorňuje výslovně, že se v tomto případě předpovědi proroků už splnily, a to způsobem výjimečným: křtem jsme přiřazeni k samému Kristu. Musíme si být tedy vědomi smlouvy, kterou jsme s ním uzavřeli a zříkat se denně „skutků těla“ (Kol 2,11n) tak, abychom s ním žili na věky.

✠ ✠ ✠

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

Apoštolská cesta do Uruguaye, Argentiny a Peru

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra 18. listopadu 2026)

Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. (*1Soluňanům* 1,2-4)

Milí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Včera ráno jsem se vrátil do Říma ze své dlouhé a překrásné apoštolské cesty do Uruguaye, Argentiny a Peru. Jak víte, Peru je země, v níž jsem prožil dlouhá léta jako misionář a poté jako biskup. Argentina je rodnou zemí papeže Františka a já jsem si přál ji navštívit a setkat se s lidmi, které on tolik miloval. Uruguay je zemí, v níž jsou katolíci v menšině, proto mělo svůj význam, že má cesta začala právě tam.

Motto pastýřské návštěvy Uruguaye znělo „Zvěstuji vám velikou radost“ (Lk 2,10). Jsou to slova, s nimiž v Lukášově evangeliu přináší anděl zprávu o Ježíšově narození betlémským pastýřům. A oni pak šli do oné vesnice, aby tam hlásali Jeho, Pána, Boha, který se stal člověkem, aby nám daroval plnost života v pravdě a lásce. Velice mě potěšilo, jak vřelé a srdečné přijetí jsem našel u uruguayského lidu, takže jsem mohl všem připomenout, jak důležitá je víra v Boha, jak cenný je lidský život a jak nám víra pomáhá čelit životním těžkostem a stávat se tvůrci pokoje.

V Argentině bylo mottem „Buďte všichni vítáni. Jděte a hlásejte“. V těchto slovech zaznívá ozvěna učení papeže Františka, syna této velké jihoamerické země. Je to také vize církve, kterou nám předal: církve, která vítá a přijímá, církve otevřené všem, kde si každý připadá doma, kde se každému dostává pozornosti a uznání jeho důstojnosti, kde se smíří s Bohem, se sebou samým a se společenstvím, kde docházejí ocenění jeho dary i limity; a je to zároveň církev plně misionářská, která nachází svou integritu a svou radost v hlásání evangelia. V Argentině jsem zažil nadšenou a harmonickou spoluúčast Božího lidu. Do tohoto ovzduší velké náklonnosti k papeži – na což nikdy nezapomenu – jsem přinesl výzvu ke společenství v bohatství různosti a povzbuzení k úsilí o tvorbu spravedlivé a solidární společnosti ve shodě se zásadami sociální nauky církve.

Návštěva Peru trvala o něco déle, protože Božímu lidu žijícímu v této zemi dlužím zvláštní vděčnost. Mottem této poslední etapy byla výzva „Otevřme srdce“. Abychom následovali Krista, je nezbytné otevřít srdce Svatému Duchu podle příkladu světců a světic. Dějiny Peru by nebyly tytéž bez přítomnosti a působení sv. Turibia z Mogroveja, sv. Růženy z Limy, sv. Františka Solana, sv. Martina de Porres a sv. Jana Macíase. Tito světci spolu s vírou, nadějí a láskou šířili také úctu k lidské důstojnosti, smysl pro posvátnost života, smíření a pokoj: vytvářeli civilizaci lásky. Jejich svědectví je dodnes živé a aktuální; a ani dnes nechybějí muži a ženy, kteří se srdcem otevřeným vůči Bohu a vůči svým bližním usilují vytvořit spravedlivější a bratrštější Peru. bylo pro mě velikou radostí, že jsem je mohl povzbudit ve spolupráci s milostí vlastní

petrovské službě; a usiloval jsem o to také prostřednictvím osobního setkání s některými oběťmi zneužívání, zde i v ostatních zemích.

Zvláště v Chiclayu jsem si připadal jako doma. Znovu jsem se setkal s prostou a upřímnou vírou, kterou oživuje lidová zbožnost. Cítil jsem objetí venkovských obyvatel Kordiller; mohl jsem se znovu setkat s lidmi, kteří zanechali v mém životě hlubokou stopu. To, že jsem mohl stanout uprostřed těchto komunit a povzbuzovat je ve víře a naději, naplnilo mé srdce vděčností. Díky Bohu jsem mohl navštívit také Cuzco, kde lze dosud sklízet plody úžasného díla inkulturace evangelia, které uskutečnilo dílo misionářů, a také amazonskou oblast, v níž jsem se mohl setkat s tamními národy s bohatou kulturní tradicí, ale i s ranami způsobenými nespravedlností a násilím.

Vážení a milí přátelé, návštěvou místních církví při apoštolských cestách může papež vidět krásu putujícího Božího lidu navzdory všem těžkostem, které mohly vyplynout z nejrůznějších historických situací a událostí. Na všech místech lze skutečně poznat, jak Duch Svatý pomáhá církvi být znamením a nástrojem jednoty prostřednictvím naslouchání Božímu slovu, slavení posvátných tajemství a služby lásky. Při každé etapě této cesty mě doprovázela neustálá přítomnost Panny Marie. To lze snadno pochopit, jelikož Maria skutečně tvoří část historie těchto národů, putuje s nimi, vede je a utěšuje. Také já jí děkuji za její ochranu a svěřuji její přímluvě všechny, kdo mě tisícerým způsobem při této misi přijímali a pomáhali mi.

Znovu chci poděkovat biskupům a veřejným autoritám zemí, které jsem navštívil, kněžím, řeholníkům a řeholnicím a všem věřícím, kteří se toho všeho účastnili osobně či duchovně. Ať Pán, který mi daroval tuto velikou milost, stále žehná těmto národům a ať je vede cestou míru a pokoje, spravedlnosti a bratrství.

„Zvláště vítám poutníky z farnosti sv. Tomáše z České republiky, kteří s sebou přinesli kopii zázračného obrazu Panny Marie Svatotomské. Kéž se za nás i nadále přimlouvá! Na vás a na vaše rodiny svolávám radost a pokoj našeho Pána Ježíše Krista. Bůh vám všem žehnej!“

Poutníci z brněnské farnosti Sv. Tomáše se do Říma vydali v pátek 13. listopadu, na svátek sv. Anežky České. Generální audiencí ve středu 18. listopadu jejich farní pouť vyvrcholila. Při této příležitosti s sebou měli nový obraz Panny Marie Svatotomské, který přinesli Svatému otci s prosbou o požehnání.

Obraz replikuje nejslavnější a nejvíce rozšířenou byzantskou mariánskou ikonu z kláštera Hodegon na okraji Konstantinopole, proto je tento typ Madon nazýván „Hodegetrie“ a znamená „ta, která ukazuje cestu“. Postava Bohorodičky je mírně potočena k levému rameni, ale pohled je upřen přímo na diváka. Na její levé ruce je zobrazen Ježíš, přestavující vtělený Logos, symbolizovaný svitkem v levé ruce, zatímco pravice je v žehnajícím gestu.

A svatotomská ikona se skutečně stala průvodkyní nejen pro město Brno, ale i pro celou Moravu. Tak si vysloužila titul Gemma Moraviae, to je Drahokam či Perla Moravy. Stala se proslulým útočištěm mariánských ctitelů v nejrůznějších životních nesnázích a pro mimořádná vyslyšení začala být titulována také jako Thaumaturga = řecky – Divotvůrkyně. Panně Marii Svatotomské ovšem náleží ještě jeden titul: „Palladium města Brna“, což znamená „zaručující trvání města“. Vždyť její přímluva za ochranu Brna při útoku švédské armády v roce 1645 se stala známá po celé Evropě. Nejstarší nám dochované vypsání původu posvátného obrazu pochází z roku 1493. Vzniklo asi v klášteře augustiniánů v Brně a bylo otisknuto ve slavnostním korunovačním díle „Gemma Moraviae" vydaném v roce 1736. Tento tisk hovoří o tom, že obraz, který namaloval sám sv. Lukáš a byl uschován v jeruzalémském chrámu, nalezla císařovna sv. Helena (+330), matka císaře Konstantina, při své pouti do Svaté země společně s ostatky sv. Tří králů a Ježíšovým křížem a dovezla ho do Cařihradu. Odtud se dostal do Milána, kde byl uložen až do zničení města císařem Fridrichem I.

Barbarossou r. 1162, kdy byl jako válečná kořist obraz spolu s ostatky sv. Tří králů odvezen do Kolína nad Rýnem. Od císaře ikonu za vojenskou pomoc dostal český král Vladislav II., který ji uložil v královské klenotnici baziliky sv. Víta v Praze. Když se stal Karel IV. císařem, odevzdal r. 1350 svému mladšímu bratrovi Janovi Jindřichovi Lucemburskému markrabství moravské. Jan v Brně založil augustiniánský klášter a kostel Zvěstování Panny Marie a svatého Tomáše. U příležitosti jejich vysvěcení věnoval císař Karel IV. svému bratrovi roku 1356 obraz Madony. Jan Jindřich nechal pro obraz zbudovat zvláštní mariánskou kapli a úcta k obrazu se začala rychle šířit. Tolik praví o jeho původu legenda. Někteří historikové se domnívají, že obraz je nejspíše kopií obrazu z římského kostela S. Maria del Popolo – kde papež Alexander IV. potvrdil založení augustiniánského řádu, jiní jeho původ předpokládají v Miláně - Karel IV. ho zde pravděpodobně získal na své korunovační cestě roku 1355. Historicky doloženo je, že roku 1357 papež Inocenc VI. potvrdil odpustky za podmínky pouti k mariánskému obrazu v klášterní kapli, stejně jsou doloženy pozdější odpustky olomouckého biskupa Jana IX. ze Středy. Přestože se Brno za husitských válek ubránilo, byl kostel a klášter, protože byl mimo hradby města, značně poškozen. Následné války a požár zkázu kostela a kláštera dovršily. Kostel byl jen provizorně opravován. V dalších letech upadalo uctívání milostné P. Marie tak, že skoro přišlo v zapomenutí. Přispělo k tomu i zřícení milostné kaple roku 1580. Proto se s dalšími kroky k obnovení mariánského kultu u sv. Tomáše setkáváme až po roce 1620. Byl to hrabě František z Magnisů, který obnovil roku 1631 milostnou kapli. V roce 1639 založil převor Jiří Gladich bratrstvo P. Marie. Z let 1626-1726 bylo zaznamenání 240 milostí dosažených přímluvou Panny Marie Svatotomské – zázračná uzdravení všeho druhu, záchrana před ohněm a vodními živly, pády z výšky a ochrana před morem a válkou. Když v roce 1645 Švédové obléhali Brno, stala se Matka Boží útočištěm těžce zkoušeného obyvatelstva, a jak se vypravuje, právě v nejnebezpečnější chvíli se objevil nad městem tento obraz pouze s tím rozdílem, že bylo vidět, jak Panna Maria rozprostírá nad Brnem svůj ochranný plášť. To dodalo obráncům tolik síly, že odrazili nejsilnější švédský útok, po kterém nepřítel z města odtáhl. V roce 1679 zasáhl Moravu a velkou část Evropy mor. V tomto všeobecném nebezpečí si věřící vzpomněli na Pannu Marii Svatotomskou. Královský tribunál a rada města vyzvaly všechen lid z Brna a širšího okolí, aby se zúčastnil slavného průvodu, který bude kolem města se zázračným obrazem uspořádán, a její pomoc si vyprosili. Ještě týž den začal mor ustupovat a brzy docela zanikl. V roce 1713 se mor opět vrátil a obyvatelé města požádali císaře Karla VI. o povolení dalších dvou průvodu. I tentokrát se Panna Maria slitovala a odvrátila morovou ránu. Vyvrcholením úcty k P. Marii Svatotomské byla korunovace tohoto obrazu.

Podle papežských ustanovení byl předpokladem korunovace věhlas obrazu, který uctívali věřící jako zázračný, staří úcty a rozšíření u uctívatelů, kteří museli přicházet do poutního místa pravidelně a z veliké dálky. Korunovace obrazu v roce 1736 byla pro město obrovskou slávou. Po průvodech slavobránami byla slavnostně usazena do nového stříbrného oltáře. Později byla zhotovena věrná kopie obrazu, která byla používána při dalších procesích, aby originál nedošel úhony. Originál obrazu i jeho kopie jsou dodnes vsazeny do stříbrného oltáře. Jako za války třicetileté, tak i za válek pruských byla Panna Maria u sv. Tomáše v Brně útočištěm těžce zkouženého města Brna. I později byla Panna Maria u brněnských augustiniánů středem zbožnosti věřících. Když např. pro válečné zmatky nebylo možno v roce 1744 konati obvyklou každoroční pout do Mariazell, hlavního poutního místa celého monarchie, putovali věřící z celé Moravy k brněnským augustiniánům.

Úcta mariánská se rozrůstala utěšeně, až přišly protikatolické výnosy Josefa II. Byla zrušena bratrstva, bylo zakázáno konání poutí a byly rušeny kláštery. Augustiniánský klášter se sice podařilo zachránit před zrušením, ale jeho budova byla r. 1783 zabrána pro politické úřady. Císař Josef II. augustiniánům dovolil, aby si do zrušeného kláštera cisterciaček na Starém Brně, kam je přemístil, vzali posvátnou černou Madonu svatotomskou i nádherný stříbrný oltář. V roce 1945-46 byl obraz restaurován brněnskou malířkou Hedvikou Böhmovou. Po odstranění všech ozdob byly objeveny nešetrné zásahy a přemalby vzniklé v průběhu staletí. Malba je provedena na desce 86×50 cm. Obraz je namalován olejovo-pryskyřičnou temperou na podložce z jedné topolové a dvou lipových desek. Nahoře a na bocích byl obraz dodatečně poněkud seříznut, dříve patrně jen malované monogramy byly v neznámé době nahrazeny reliéfními řeckými písmeny, zkratky Méthér Theú – Matka Boží. Relikviář, původně umístěný v místě srdce dítěte, byl použit jako spona Mariina šatu. Jak hovoří restaurátorská zpráva, nachází se v něm dva kusy hedvábí, jeden nažloutlý a druhý světle červený. Pod těmito kousky ležel šestimilimetrový čtverhran ztvrdlého, velice jemného plátna nebo pergamenu s tmavou kapkovitou skvrnou. Obrubu tvořila jemná stříbrná spirálka, která držela pásek s latinským textem, potvrzujícím autentičnost relikvie, totiž kapku Kristovy krve pocházející z Mariiny roušky, skropené Kristovou krví, tzv. Sudarium. Tuto nejvzácnější relikvii přinesla do trevírského kláštera sv. Helena. Získání relikvie je dáváno do souvislosti s pobytem Karla IV. před rokem 1354 v trevírském klášteře. Dva topasy na bocích relikviáře jsou poslední z dvaceti čtyř kamenů, tvořících kdysi Mariinu svatozář. Jako po staletí stále proudí k Panně Marii Svatotomské poutníci vyprošovat si její pomoc a ochranu. Každoroční oslavy vrcholí 15. srpna na slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

3. PROSINCE – **SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ**

Narodil se 7. 4. 1506 na hradě Javier (Xavier) v baskické části království Navarra v severovýchodním Španělsku, jako nejmladší z pěti sourozenců. Čtyřmi staršími byli: Magdalena, Anna, Miguel a Juan. V období jeho dětství byly vedeny boje o nezávislost mezi baskickou Navarrou na straně jedné a Španělskem a Francií na straně druhé.. Otec Juan de Jasso v té době zemřel a opevnění jejich hradu bylo za bojů strženo. Miguel a Juan se zapojili do bojů. V roce 1521, 50 km severozápadně od Javier v Pamploně, bojoval proti baskům také Ignác z Loyoly (pam. 31. 7.), kterého zde 20. 5. zasáhla dělová koule do nohy a který měl později významný vliv na Františkův život. V roce 1524, kdy bylo Františkovi 18 let, se Navarry zmocnilo Španělsko a Xavierovi přišli o velmi značnou část majetku. Ten rok se vrátili i oba bratři a v následujícím roce František odešel na univerzitu do Paříže. Měl živou až ohnivou povahu, byl ambiciózní, nadprůměrné inteligence a také tolerantní. Od začátku druhého roku vysokoškolského studia bydlel společně s tichým melancholickým studentem Petrem Faberem. Vlivem protichůdných povah se prý docela dobře doplňovali. Petr svou rozvážností častěji mírnil ostřejší projevy Františka. Na podzim 1529 přibyl k těmto dvěma starší, invalidní student, již zmiňovaný Ignác z Loyoly. S tímto novým spolubydlícím se František přátelil velmi pomalu, ale nakonec se sjednotili na ideálech směřujících k založení nového řádu. V roce 1530 František dosáhl akademického titulu magister na úrovni dnešního doktorátu filozofie a stal se docentem i ředitelem jednoho univerzitního kolegia. O čtyři roky později, 15. 8. 1534 přišel do kaple sv. Dionýsia na pařížském Montmartru s Petrem Faberem, čtyřmi dalšími druhy a s Ignácem z Loyoly, aby pod jeho vedením založili řeholní společnost jezuitů. Učinili slib žít v chudobě, čistotě a službě

duším ve Svaté zemi nebo být k dispozici papeži coby Kristovu zástupci. Na podzim téhož roku František pod Ignácovým vedením konal duchovní cvičení a jeho životním programem se stala spása duší. V letech 1535-1536 František studoval teologii a připravoval se na svátost kněžství, kterou přijal se svými druhy v červnu 1537 v Benátkách a primici měl ve Vicenze. V Benátkách byli s Ignácem ubytováni v nemocnici s nevyléčitelně postiženými, kterým prokazovali potřebné služby. Ošetřování těchto nemocných bylo mimo jiné i vlastním sebeovládáním a sebezáporem. Pro napětí mezi Benátkami a Turky nebylo možné pokračovat v plánované cestě do Svaté země, a proto se členové této řeholní skupiny na nedlouhou dobu rozešli po severoitalských univerzitních městech (František šel do Bologni). V nich kázali a poskytovali různé duchovní služby do dubna 1538, kdy se sešli v Římě, aby při apoštolské a charitativní činnosti spolupracovali s Ignácem. Jejich cílem bylo papežské schválení společnosti Ježíše. Papež Pavel III. ji schválil roku 1539 ústně a 27. 9. 1540 i písemně. Ignáce již začátkem roku 1540 požádal portugalský král Jan III. o vyslání jeho bratří do indických misií. Ten se souhlasem papeže poslal Františka Xaverského s Portugalcem Šimonem Rodriguezem. František v polovině března odešel do Lisabonu, kam dorazil v červnu po odplutí lodí a bylo zapotřebí přečkat zde ještě zimu. Zatím ve městě kázali a pečovali o nemocné. Král João se pak rozhodl ponechat Rodrigueze v Lisabonu a František byl papežem Pavlem III. jmenován apoštolským nunciem na východě a pro tamní panovníky dostal čtyři doporučující dopisy. S nimi a se dvěma pomocníky, Italem P. Pavlem Camerinem a s dosud nevysvěceným Portugalcem Fr. Mansilhasem, se vydal do Indie. Cesta z Lisabonu do Goa na západním pobřeží Indie trvala od 7. 4. 1541 do 6. 5. 1542. V první etapě cesty obepluli mys Dobré naděje a přibližně po pěti měsících dorazili do Mosambiku na pobřeží Afriky. Zde museli přečkat zimní období a po moři mohli pokračovat až v únoru. Po velmi náročné cestě, při níž ho provázela mořská nemoc a byl stále k službě námořníkům, vojákům, odsouzeným, otrokům a dalším nejrůznějším cestujícím, začal v Mosambiku pečovat o nemocné i přes svou vyčerpanost a onemocnění. Goa, která bývala portugalskou kolonií v Indii, se stala prvním Františkovým působištěm v této zemi. Svou činnost začal v městské nemocnici u těch, kteří sem rovněž odněkud připluli. Spal na zemi vedle pacientů s nejtěžšími chorobami, aby byl připravený jim posloužit v jejich potřebách. Po pěti měsících byl poslán na jih k mysu Kanyakumari. Tamní domorodci se živili lovem perlorodek a hovořili tamilštinou. František jim do tohoto jazyka nechal přeložit základní modlitby církve a desatero. Tamilštinu se teprve začal s velkými obtížemi učit a pak prý jako v ulicích Goa, svolával k výuce katechismu zvonečkem. Neúnavně o Bohu hovořil s dětmi i dospělými. Také odtud o své činnosti psal Ignácovi do Říma: *„Vytrvale*

jsem chodil po vesnicích a všechny dosud nepokřtěné děti jsem omýval posvátnou křestní vodou. Křtem jsem tak očistil ohromné množství dětí, které takřka nerozeznaly pravou ruku od levé. Ty děti mě však nenechaly ani pomodlit breviář, dokonce ani najíst a vyspat, dokud jsem je nenaučil nějakou modlitbu. A tu jsem pochopil, že právě oni jsou těmi, kterým patří nebeské království... Z mnoha lidí se v této oblasti nestanou křesťané jen proto, že prostě není, kdo by z nich křesťany udělal. A tak se mi často vtírá myšlenka, že bych měl obejít všechny akademické instituce po celé Evropě – a hlavně pařížskou univerzitu, a všude křičet jako smyslů zbavený, abych ty, v nichž je víc učenosti než lásky, vyburcoval voláním: Jak strašné je množství těch, kdo se vaší vinou nedostanou do nebe, a řítí se do pekel!" Žil pak mezi obyvateli souostroví Moluk (patřící dnes Indonésii). Udává se, že v některém měsíci pokřtil až na 10.000 Indů. V začátku roku 1545 plul do Malaky a pak dále na ostrov Ambon. Odtud po tříměsíčním působení na ostrov Ternate. Po skončení této cesty, kterou jako apoštolský nuncius pro Dálný východ považoval za svou povinnost, se dozvěděl o existenci Japonska. V Goy rozdělil úkoly novým misionářům TJ a na džunce čínského námořníka se v srpnu 1549 přeplavil k břehům Japonska. Pěšky se vydal do Miyaka, kde se mu vysmáli, a k císaři se nedostal. Během dvou let však pro víru získal aspoň pět set Japonců. Při návratu předpokládal obrácení Číny, které přispěje i k rozšíření křesťanství v této zemi. V listopadu 1552 doplul na ostrov San Čoan poblíž Kantonu. Zde vyhladovělý a v horečkách z podchlazení 3. 12. ve věku 46 let zemřel (foto: obraz v zimní kapli v Drysicích). Blahořečený byl 25. 10. 1619 papežem Pavlem V. a svatořečený 12. 3. 1622 papežem Řehořem XV.

✠

6. PROSINCE – **SV. MIKULÁŠ**

Jako místo Mikulášova narození je uváděno přístavní město Patara (vzpomínané ve Sk 21,1) na jižním pobřeží Malé Asie. Odhadovaná doba asi před rokem 270. Základy křesťanské výchovy přijal od rodičů, po nichž později zdědil nemalé jmění, kterého používal ke konání skutků milosrdné lásky. Podle legendy se v rodném Mikulášově městě dostala do velké nouze jedna rodina šlechtického původu, v níž otec, který neměl na věno pro své tři dcery, chtěl prodávat jejich panenství. Mikuláš, aby je uchránil od údělu prostituce a zbavil nejhorší bídy, za noční tmy jim vhodil do okna měšec s penězi, dostačujícími jako věno pro první dívku. Totéž udělal ještě dvakrát a svými milosrdnými skutky utvrdil rodinu ve víře v Boží lásku a uchránil ji. Po odhalení, aby se vyhnul pochvalným řečem i pro touhu po výhradní službě Bohu, se vydal na pouť do Svaté země. Životní příběh pokračuje vyprávěním o jeho plavbě na lodi plující do Egypta. Za velké bouře prý přepadla námořníky

úzkost a v obavách, že nad živlem nezvítězí, prosili o modlitbu. Mikuláš se pln důvěry v Boží pomoc obrátil modlitbou k nebi a vichřice ustala a moře se uklidnilo. Nejen pro tento příběh, ale i pro dva pozdější, se Mikuláš stal patronem námořníků. Z Egypta navštívil Jeruzalém a další posvátná místa. Při rozjímání na poušti pocítil nutkání k návratu. Na zpáteční cestě se jednoho dne kolem r. 280, v brzkých ranních hodinách zastavil v kostele města Myra, asi v místě dnešní obce Demre, poblíž pobřeží. Zde se v předchozím dni biskupové lykijští usnesli na tom, že pro město zvolí za biskupa muže, který první vstoupí ráno do chrámu. Když tam našli modlícího se Mikuláše, vložili na něj ruce, aby z něj učinili místního biskupa. Mikuláš se nepovažoval za hodného pro takový úřad, ale když nepomohly jeho námitky, podrobil se volbě. Žil asketickým životem a na biskupském stolci se stal vzorem opravdové lásky k Bohu i bližním. V jednom vyprávění se uvádí, že studoval v Alexandrii a na zpáteční cestě zachránil život námořníkovi, který za bouřky spadl do moře. V další legendě se popisuje, že za zuřící bouře u pobřeží Lycie se námořníci dostali do nesnází a po volání o pomoc se mezi nimi objevil muž, který jim pomáhal s plachtami i lanem. Po bezpečném přistání šli prý poděkovat do kostela a v místním biskupovi poznali svého zachránce. V dalším vyprávění se hovoří o Mikulášově pomoci za hladu a přetížených lodích, v jiném o zničení několika pohanských chrámů. Další legenda je o Mikulášově zásahu, když guvernér Eustach za úplatek odsoudil v Myře tři nevinné vojáky na smrt. Biskup, který se to dozvěděl od důstojníků u něho ubytovaných, přispěchal na místo popravy, vytrhl katovi zvednutý meč a pohrozil guvernérovi. Ten byl nucen přiznat svůj hřích a nevinné propustit. Ostatní přítomní přihlíželi biskupovu záchrannému vystoupení s úctou. Guvernér se chvěl strachem, aby nebyl u císaře obžalován, sliboval polepšení, proto se Mikuláš nad ním slitoval a odpustil mu. Příběh pak v jiné verzi pokračuje, v zájmu spravedlnosti, zjevením se Mikuláše císaři a prefektovi ve snu. (Nejstarší dochovaná verze je z počátku VI. stol.). O Mikulášovi se píše, že byl pokorný a nikdy nevyhledával své vlastní cti, ale snažil se vždy šířit slávu Boží. Rozdával poučení, navštěvoval a těšil nemocné, vězně i zajatce. Sytil lačné a byl ochráncem dětí, zvlášť sirotků, vdov i všech lidí nevinně pronásledovaných. Vystupoval s laskavostí a mírností, ale za Kristovu víru statečně bojoval proti viditelným i neviditelným nepřátelům. V horlivosti proti modlářským pověrám nepřestal ani za Diokleciánova pronásledování. Byl zajat, poslán do vyhnanství a vězněn. Utrpení snášel s vděčností a spoluvězně povzbuzoval na mysli a v důvěře v Boží Prozřetelnost, vykládajíce jim učení Kristovo. Na svobodu se dostal až za císaře Konstantina Velikého. Roku 313 se vrátil do pastýřského úřadu v Myře. Mohla by zde pokračovat další legendární vyprávění, kterých je mnoho. Patří sem vykoupení dětí, kterým hrozila smrt za krádež i častěji zobrazovaný příběh vzkříšení tří

rozsekaných chlapců, které řezník naložil do láku. Tento příběh má i odlišnou verzi, považovanou za starší, podle které se jedná o tři studenty, zavražděné z chamtivosti hostitelů, kteří se domnívali, že mladíci mají u sebe peníze a rozhodli se k loupežné vraždě. Poté jejich těla ukryli do sudu s lákem. Biskup Mikuláš tam prý přišel v podobě žebráka, přiměl vraha k přiznání a studenty přivedl zpět k životu. Vypráví se, že v Mikulášově době docházelo, při nesplacení dluhu, k braní dítěte do zástavy, a to mohlo být prodáno na trhu s otroky. Také těmto rodinám biskup Mikuláš prý tajně pomáhal vkládáním potřebného obnosu do okna. Je mu dále přičítáno, že byl zřizovatelem škol a sirotčinců, které pak navštěvoval. Mikuláš zemřel 6. prosince kolem poloviny IV. století a byl pohřben v kostele v Myře. Úcta k němu se začala šířit hned po smrti. Za svatého byl uznáván velmi brzy a uvádí se, že z jeho hrobu vytékaly dva prameny, které vracely lidem zdraví. Kult sv. Mikuláše asi po dvou staletích přesáhl oblast řecké církve a k největšímu rozšíření došlo od VIII. století v Rusku, kde se stal národním patronem. V Evropě se šířil od X. století v Německu, Francii a Anglii. V roce 1087 řečtí imigranti, uprchlí před Turky, se 62 italskými námořníky se zmocnili v Myře všech ostatků sv. Mikuláše a převezli je do Bari v Apulii. Někde jsou označováni za piráty, jinde za zachránce ostatků před zneuctěním, pro ohrožení Saracény. V italském městě Bari nechali ke cti sv. Mikuláše vystavět nádhernou baziliku. Po dobu stavby byly jeho ostatky, od 9. 5. 1087 do 29. 9. 1089, uloženy v kostele sv. Štěpána v Bari. Přenesení do krypty nové baziliky se účastnil papež Urban II., který ji zároveň posvětil. Zde pak údajně znovu začala z kostí vytékat čirá, olejovitá kapalina, která byla každoročně sbírána ve výroční den přenesení ostatků do Bari. Den 9. 5. je pro Bari svátkem a světec bývá také označován jako Mikuláš z Bari. Na východě se stal po P. Marii nejuctívanějším světcem.

✠

9. PROSINCE – **SV. JUAN DIEGO**

Narodil se kolem roku 1474 v osadě Cuautitlan, 20 km od Mexico City. Původně byl pojmenován Cuauhtlatoatzin - Mluvící orel, (přesněji "ten který hovoří řečí orla"). Při jeho výchově bylo dbáno aztécké zásady zaměřené na sebeovládání a připravování se na boj. Již jako hoch absolvoval jakousi

vojenskou aztéckou akademii. Zde se učil, jak vést boje a zajmout nepřítele, aby z něj pak byla živá oběť bůžkovi Huitzilopochlovi. V dospělosti se oženil s Indiánkou Malintzin -"ctihodné pastvisko". V roce 1524, když v kraji začali působit první františkáni, docházel za nimi do dvě míle vzdálené Tenochtitlan a přijal křesťanské učení o Bohu. S manželkou se dal pokřtít od Turibia z Beneventu. Zároveň přijal nové jméno Juan Diego a jeho žena Malintzin - Marie Lucie. Po pěti letech těžce onemocněla a zemřela. Juan Diego se pak přestěhoval ke svému strýci Janovi Bernardinovi do Tolpetlac, odkud měl podstatně blíž do kostela v Tlatelolco. Každou sobotu a neděli se bosý vydával přibližně na tříhodinovou cestu k účasti na mši svaté. Sandály tehdy nosili jen Aztékové vyšších společenských tříd. Do chladného jitra vycházel oděn tilmou, utkanou z vláken rostliny agáve. Bylo mu 57 let, když takto brzy ráno vyšel i 9. 12. 1531.

Toho dne u návrší zvaného Tepeyac, uslyšel lahodný, nezvyklý zpěv, který zprvu považoval za ptačí. Náhle ho vystřídal hlas volající jej jménem. Na návrší pak nalezl velice krásně oděnou dívku a užasl nad září i půvabem té, která ho oslovila v jeho nářečí. Představila se mu jako ustavičná Panna a Matka pravého Boha, Původce života, který všechno stvořil a udržuje. Řekla mu, že si toužebně přeje, aby v místě, které mu ukázala, byl vystavěn chrám. V něm chce prokazovat svou lásku a přízeň, pomoc a ochranu, protože je laskavou

Matkou všech. Přislíbila, že v něm bude pozorně naslouchat pláči těch, kteří za ní přijdou a v jejich nouzi jim bude prokazovat dobrodiní a v každé tísni přinášet úlevu. Z toho důvodu ho poslala za biskupem Janem de Zumarrága, a oba se tak měli podílet na uskutečnění jejího přání. Biskup ho vyslechl, ale Didakova slova se mu zdála nedůvěryhodná. Vyzval ho, aby přišel ještě jednou, že si zatím jeho přání promyslí, ale zároveň dal najevo, že věc nemyslí vážně. Jan Didak se proto ještě ten den vydal na místo zjevení, aby si královně nebes postěžoval na svůj neúspěch a poprosil, aby místo něho poslala někoho vhodnějšího. Ona však měla důvod vyvolit si právě jeho, nepatrného rolníka. Vydal se v neděli za biskupem znovu a ten se ho zbavil tím, že požadoval

znamení. Zároveň jej nechal sledovat, ale pod návrším Tepeyac Juan Diego sledovatelům zmizel z očí. Nahoře Diego Matce Boží přednesl biskupův požadavek a ona mu řekla, aby dalšího dne přišel pro požadované znamení. Juan Diego musel domů a druhý den nejprve nemocnému strýci zavolat doktora. Když jej přivedl, lékař zjistil závažnost nemoci a prohlásil, že je zde bezmocný. Umírající strýc vyslovil touhu po sv. zpovědi a pobízel Juana, aby ještě v noci z pondělka na úterý 12. mu zašel pro kněze. Juan Diego měl proto velmi naspěch a místo zjevení chtěl minout, šel tedy o něco níž. Panna Maria mu však zastoupila cestu. Vyjevila mu, že situaci dobře zná a ukázala se jako ta, která má moc chránit své služebníky a poskytovat jim pomoc. Zdůraznila, že ho nemá nic odradit a nemusí se znepokojovat ani kvůli nemoci strýce. Řekla: "Což nejsem zde já, tvá Matka? Což nejsem zdrojem života? ... Nezemře na nemoc, kterou trpí, buď ujištěn v srdci, že je již uzdraven." (Ono náhlé uzdravení se pak prokázalo.) Jan jejím slovům uvěřil, a to i když ho poslala na vrchol pro květy, kde jinak rostly jen kaktusy a snad ležel i sníh. Přesto tam natrhal překrásné vonící kastilské růže i jiné květy, které měly posloužit biskupovi jako znamení. Ještě větším znamením byl obraz, kterému Matka Boží dala vzniknout na Janově tilmě - plášti z agáve - při rozevření před biskupem. Tento obraz poskytl pozdější úžasná odhalení, popsaná u památky P. Marie 12. 12. Biskup mu uvěřil a pro stavbu se rozhodl. Jana zdržel do dalšího dne a pak poslal s doprovodem na Tepeyac, kde se mu Panna Maria 4x zjevila. Jelikož mluvil i o svém strýci, doprovod s ním došel až k němu. Ten dosvědčil, že byl Pannou Marií ve zmíněné době, kdy se ukázala i synovci (12. 12.), náhle uzdraven a dodal, že musí jít k biskupovi říci vše, co viděl, jak byl zázračně uzdraven a že ten vznešený obraz mají nazvat Pannou Marií Guadalupskou. Od dokončení svatyně "Paní nebes" (r. 1533) se Juan Diego s velkou láskou a zbožností staral o tento malý chrám jako kostelník a přicházejícím poutníkům vydával svědectví a povzbuzoval je i příkladem svého života. Jeho životní silou byla eucharistie, kterou mu biskup Zumarraga dovolil přijímat třikrát do týdne, ač to bylo nevšední událostí. Žil ve stavu hluboké úcty k Ježíšově Matce, v modlitbě a kajícnosti. Věci pozemské ho nepřitahovaly a byly u něj znát výrazné projevy víry, naděje, lásky, stejně jako pokora a poslušnost vůči duchovním pastýřům. O svatyni pečoval do konce života a podle tradice zemřel na konci května r. 1548. Je ale udáván i výroční den jeho setkání s Pannou Marií, na který byla papežem stanovena jeho památka i zařazení do církevního kalendáře v r. 2002. Významným zázrakem pro beatifikaci byla náhlá změna života drogově závislého Juana José Silva Barragána, tři dny po zranění, které bylo neslučitelné se životem. K dokonalému uzdravení došlo na JIP v Durango Mexico City, po prosbách k

Juanu Diegovi. Papež Jan Pavel II. ho povýšil k úctě oltáře 6. 5. 1990 a kanonizoval 31. 7. 2002 v bazilice Panny Marie Guadalupské.

✠

13. PROSINCE – **SV. LUCIE**

Lucie byla jednou z mnoha obětí Diokleciánova pronásledování. Ten, jen co se stal císařem v roce 285, musel záhy čelit hluboké ekonomické a společenské krizi, jakož i hrozbám vážného politického a vojenského chaosu. Posílil proto hranice impéria, ohrožované nájezdy barbarů, kteří vyvíjeli tlak v hraničních pásmech kvůli hledání nových území, a rozpad císařské moci se snažil zastavit založením systému tetrarchie, na jehož základě byla moc rozdělena mezi dva „Císaře“, vybírané „Augusty“, a ti byli předurčení stát se jejich nástupci. Impérium bylo tedy rozděleno na čtyři části, tak že v každé z nich byla rovnocenná odpovědnost za dohled nad hranicemi, přičemž „Augustové“ a „Císařové“ současně spolupracovali na zajištění jednoty Západu a Východu, protože už dlouhý čas se mezi oběma stranami prohlubovala neschopnost vzájemného soužití. Jen co císařové upevnili svou moc a zajistili hranice, začali pronásledovat křesťany, které považovali za nepřátele politicko-náboženské stability. Když si Galerius, jeden ze dvou „císařů“, povšiml, že nové náboženství se rozšířilo i mezi jeho vojáky, začal se obávat, že nové náboženství by mohlo přivést vojáky k tomu, že by odmítli používat zbraně a podněcován matkou Romulou, přesvědčil Diokleciána, který až do té doby zaujímal vůči křesťanům tolerantní postoj, o nebezpečí nového náboženství. V letech 303 a 304 tak byly vydány edikty v Nikomédií (jejich obětí se stal i sv. Pantaleon, patron pustiměřské rotundy) a začalo nejkrutější pronásledování v dějinách. Edikty nařizovaly, že křesťané nemohou požívat žádných poct či čestných úřadů, mají být podrobeni všem druhům mučení bez ohledu na sociální postavení. Měli zakázáno domáhat se práva, pokud se stali obětí bezpráví, násilí či loupeží; dokonce byli zbaveni i jakéhokoli práva na svobodu a obhajobu. Pronásledování křesťanů bylo kruté a zuřivé. Zvěrské instinkty vedly Galeria k tomu, že degradoval křesťany z postavení vážených či dokonalých; trestal je předhazováním šelmám, ohněm, křižováním; jen ve zcela ojedinělých případech a jako mimořádné gesto ohledu dopřál stětí, což byl trest vyhrazený lidem urozeného původu. Lactantius, jeden z Otců Církve, napsal spis „Smrt pronásledovatelů“, v němž označil pronásledování za zločiny a pronásledovatele za prachsprosté zločince. Mezi nezákonnostmi, kterých se dopouštěli patřilo nenávistné a hanebné znásilňování křesťanských panen. Tertulián tuto praxi odsoudil slovy: „Když odsuzujete nějakou křesťanku k vydání kuplíři místo lvu (latinsky „*leno*“= kuplíř, „*leo*“= lev), vězte, že skvrna

zneuctění je pro nás krutější než jakýkoli trest a jakákoli smrt“. Pronásledování polevilo po Diokleciánově abdikaci v květnu roku 305, ale protáhlo se až do roku 311, kdy byl vydán edikt Galeriův, Liciniův a Konstantinův, který křesťanskému náboženství uděloval svobodu kultu.

Je známo, Lucie pocházela z urozeného rodu a že jí otec zemřel, když byla ještě dítětem. Od té chvíle žily matka a dcera pro sebe navzájem. Dokážeme si představit Luciino dětství strávené pod láskyplným pohledem a péčí matky Eutichie, která měla radost z půvabné dívenky, naděje urozeného rodu. Lucie neměla zalíbení v zahálčivém a bezstarostném životě, jaký vedli mladí jejího zámožného a patricijského prostředí. Byla vychována k upřímnosti, zbožnosti a lásce. S vroucností se otvírala vznešenému světlu evangelia a v jejím srdci si razila cestu stále intenzivnější a nade vším převládající touha: totiž, co nejvíce se připodobnit Panně Marii, a ve skrytu svého srdce slavnostně slíbila, že se zcela zasvětí nebeskému Snoubenci. „Chvála dětí, zvláště pak dcer, směřuje k matce“, pronesl kdysi Cantú a nemohl snad ani pronést pravdivější výrok, neboť matka je skutečně největší inspirací ke všemu dobru, jakého –zvláště dívenka -, může dosáhnout a vykonat, a k němuž může vést poté sama, když se stane matkou. Eutichie kromě hrdosti nad tím, že dala život tak vznešené naději, měla zásluhu na tom, že ji dokázala vychovat tak, že i dnes by tolik matek dokázalo hrdě vzhlížet k takové dceři a tolik dcer by dokázalo vyjádřit svou vděčnost a svůj obdiv takové matce. Dějiny Církve té doby tvoří jedno velké nebe, poseté zářivými hvězdami zástupu mučedníků, které Kristus obdařil palmou mučednictví v čase pronásledování křesťanů. Mezi těmito hvězdami však byla jedna, která zvlášť mocným jasem Lucii vedla a osvěcovala: Agáta, hvězda církevní obce v Catánii, která zemřela mučednickou smrtí během pronásledování za císaře Decia, 5. února 251. Svatá Agáta, krásná a bohatá dívka, byla podrobena nepopsatelnému mučení kvůli tomu, že se nechtěla podvolit touhám sicilského prefekta Quintiniána, a proto zemřela ve vězení (srv. *Farní Informátor*, 29. 1. 2012, str.24-31). Zakrátko byl na místě jejího mučednictví vybudován chrám, který dnes nese název Sant´Agata Vetere. Pověst slavné mučednice Agáty se rozšířila po celé provincii (tehdy provincie zahrnovala celou Sicílii), díky zázrakům, které se děly na její přímluvu a byla proto uctívána i v Syrakusách, odkud se lidé chystali na pouť k hrobu katánské mučednice, aby prosili o její přímluvu. Právě tehdy i Lucie, ustaraná nad zdravím matky, která už nějaký čas trpěla krvácením bez jakékoli naděje na vyléčení, se vydala na pouť do nedaleké Catánie, aby se modlila na hrobě sv. Agáty a vyprosila mamince milost brzkého uzdravení. S největší pravděpodobností to bylo 5. února 301, o svátku svaté mučednice, kdy Lucie s matkou dorazily do Catánie. Jaké uspokojení a blaženost prožívala Lucie, když se s vroucí důvěrou a radostí mohla vyslovit svou modlitbu nad hrobem

vznešené mučednice v chrámu, který jí byl zasvěcen, v naději, že i matka bude uzdravena ze svého neduhu a zcela vyzdraví. Sama si chtěla vyprosit milost zasvěcení života Bohu v naději, že matka se vzdá přání provdat ji za mládence, který se do ní zamiloval. Navíc v kostele se při mši svaté právě četl úryvek Matoušova evangelia o uzdravení ubohé ženy, která dvanáct let trpěla krvácením (*Mt* 9,20-22), a k němuž došlo pouhým dotekem lemu Ježíšových šatů. Jen co Lucie úryvek vyslechla, obrátila se na matku a říká jí: „*Mučednice Agáta, Pánova služebnice, má k Němu otevřený přístup, a proto dotkneš-li se jejího hrobu, budeš na její přímluvu uzdravena*“. Po skončení bohoslužby se odebraly ke hrobu, padly na kolena a dlouho se modlily. Luciina duše se zcela pohroužila do vroucí modlitby, a jakoby uchvácena extazí, ocitla se v působivém vidění. Zjevila se jí svatá Agáta, obklopena anděly, jakoby se jí chystala něco říct. A tu jí praví: „Lucie, sestro moje, proč žádáš ode mne to, co můžeš pro jiné obdržet sama? Hle, tvá matka vyzdraví pro tvou víru. A stejně jako díky mně se blahořečí Catánii, tak skrze tebe budou zachráněny Syrakusy“. Když se Lucie probrala z tak jasného vidění, řekla matce: „*Maminko moje, pro Kristovu milost a na přímluvu jeho mučednice, hle, jsi uzdravena a tvá modlitba byla vyslyšena. Jen o toto tě nyní žádám, abys přede mnou už víc nemluvila o ženichovi, ani po mně nežádala pomíjivé plody; vše, cos mi nabídla, že mi dáš jako věno, abych se provdala za smrtelného člověka, mi dej, abych mohla přilnout k Ženichu nesmrtelnému; Kristus, náš Pán, nám slibuje velké odměny“*. Nato jí matka odvětila: „*Lucie, dceruško má, uchovávám veškeré jmění své i tvého otce, ba dokonce jsem je ještě navýšila. Avšak pokud ti to není příjemné, ujmi se mého jmění i dědictví svého otce po mé smrti a potom s ním nalož dle svého uvážení“*. Lucie nato: „*Ach, maminko, tvůj návrh není zcela hoden Ježíše; jestliže mu chceš vzdát hold za to, že ti tak požehnal, obětuj mu, co bys musela opustit, kdybys zemřela. Dokud jsi naživu, daruj Kristu to, co jsi nabyla nebo co jsi mi slíbila věnovat*“.

Když se vrátily do Syrakus, Eutichie, uzdravená na těle a s duší překypující duchovní radostí, začala na Luciino přání vše prodávat a co utržila, rozdala chudým. To vše nepřešlo bez povšimnutí mládence, který se ucházel o ruku Lucie. Netrvalo dlouho, aby pochopil, že Lucie vyznává křesťanskou víru a jen stěží by si vzala za manžela pohana jako byl on. Když si uvědomil, že Lucie se nikdy Krista nezřekne, zklamán neuskutečněnou svatbou, neváhal Lucii udat místodržiteli Paschasiovi a obvinit ji, že uctívá Krista a tím nezachovává ustanovení Diokleciánova ediktu. Lucie byla proto zatčena a předvedena před nejvyšší představitele. Tichá a klidná dívka, v jistotě, že jí Kristus dá sílu, aby vydržela jakýkoli trest, i mučednictví, bude-li toho třeba, vyznala před Paschasiem otevřeně svou víru a své smýšlení a rázně odmítla obětovat bohům: „*Jsem poslušna zákona mého Boha, stejně jako ty jsi poslušen císařských*

zákonů – zněla Luciina odpověď – *ty chováš úctu ke svým nadřízeným, já vzdávám hold mému Pánu; jestliže ty nechceš urážet císaře, mohla bych snad já urážet Boha? Ty se snažíš zalíbit císařům, já se chci líbit jedině Bohu ... jednej tedy, jak uznáš za správné, já budu jednat podle mého svědomí a mých zásad*“. Jen co Paschasius uslyšel, jak Lucie opěvuje křesťanské náboženství, pohrozil jí krutostmi a mučením. Dívka však, místo úleku, jakoby ještě více ožila u vědomí příslibu Pána, který své učedníky, vláčené mučednictvím, ujistil pomocí Ducha svatého. Paschasius se jí zeptal: „*V tobě tedy přebývá Duch svatý*?“ A Lucie odpovídá slovy svatého Pavla: „*Ti, kdo žijí čistě a zbožně jsou chrámem Ducha svatého, který v nich bydlí*“. Tato slova nemohl Paschasius pochopit, proto ještě více rozhorlen jí pohrozil: „*Najdu velmi dobrý způsob, jak z tebe vyhnat tohoto Ducha, o kterém říkáš, že je Svatý. Ach, ty tedy chceš zůstat věrnou snoubenkou svého Boha? Inu dobrá, podrobím tě neslýchanému mučení a uvidíš, jak z tebe ten Duch Svatý prchne, je-li pravda že ho nosíš v srdci*“. Jen co dokončil tuto řeč, nařídil, aby dívku odvedli na místo, kde bude podrobeno násilí její panenství: mnoho vojáků se jí snažilo vší silou násilně vytlačit, ale ať se namáhali jakkoli, jejich námahy vyšly nadarmo. Svázali ji proto řemeny na rukou a na nohou a všichni snažili se ji odtáhnout, leč marně. Pokusili se o to i párem volů, ale křehká dívenka zůstávala nehybná jako skála. Zázračný zásah Boží učinil Lucii natolik nehybnou, že jí žádná lidská síla nedokázala pohnout z místa. Tehdy Paschasius, rozzuřený nad tím, co se událo, nařídil, aby její tělo pokryli smolou, pryskyřicí, olejem a zažehli mohutný oheň. Plameny se však odkláněly, aniž by tělu dívky jakkoli ublížily. „*Paschasie, tyto plameny mě nemohou spálit, aby věřící mohli poznat zjevnou sílu mučednictví a aby nevěřící byli zmateni a mnozí z nich, poté co se vzdají pýchy, dokázali uvěřit a pokořit se před Pánem*“. Paschasius nevěřil svým očím, proto se zeptal: „*Jak a čím je to možné, že s tebou, která jsi tak křehká, nedokázalo pohnout ani tisíc vojáků*?“ Lucie odpověděla: “*Tisíce padnou po tvé pravici, desetitisíce po tvé levici, ale nikdo se k tobě nepřiblíží*“. Blížila se velká chvíle. Lucie byla připravena přijmout korunu mučednictví a přilnout k svému Stvořiteli, nebeskému Snoubenci. Se zrakem i duší upřenou k nebi jakoby patřila na usmívající se svatou Agátu, která ji zvala. Lucie ještě dodala: „*Nastala má hodina. Udeř, Paschasie, a já zemřu. Ale oznamuji ti, že pro Boží Církev nastane mír. Dioklecián a Maximián pominou, a křesťanství se bude šířit dál*“. Lucie padla na kolena jako při modlitbě. Tu její tělo zasáhl meč a oddělil hlavu. Byl 13. prosinec roku 304: Lucie uzavřela mladistvý věk pozemského života a zrodila se ve slávě. Den smrti je pro světce a mučedníky dnem znovuzrození pro život věčný – „dies natalis“. Martyrologium u data 13. prosince uvádí: „*V Syrakusách, městě na Sicílii, den zrození svaté Lucie, panny*“.

EX TOTO CORDE PŘIJMĚTE POZVÁNÍ NA

VÁNOČNÍ KONCERT

DECHOVÉHO ORCHESTRU HANAČKA

PONDĚLÍ ✦ 28. PROSINCE 2026 ✦ 17.00

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ ✠ WWW.PUSTIMER-FARNOST.CZ ✠ Č.Ú.: 1560129309/0800

„Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy“

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Napoleon odpočíval ve stanu, když tu vrazil dovnitř sluha a volá: „Pane, Angličané! Přicházejí! Je jich deset tisíc!!“ „Dobře, Jeane, přineste mi moji červenou košili.“ Napoleon odešel a po pár hodinách se vrátil z vítězné bitvy. Sluha se ho ptá, k čemu ta červená košile? Napoleon nato: „Milý Jeane, to je psychologická záležitost. Když mám červenou košili, vojáci neuvidí krev, kdybych byl zraněn, a tu nebudou se obávat, že bych mohl zemřít.“ O pár hodin později opět sluha přiběhne: „Pane, Angličané! Přicházejí! Je jich dvacet tisíc!!“ „Dobře, Jeane, přineste mi moji červenou košili.“ Opět se Napoleon vrátí z bitvy jako vítěz. Druhý den ráno sluha přibíhá a volá: „Pane, Angličané! Přicházejí! Je jich sto tisíc!! Tady je vaše červená košile!“ „Ne, Jeane, jestli jich je sto tisíc, pak je čas na moje hnědé kalhoty."

II.

„Tati, paní učitelka nám říkala, že lež má krátké nohy. Je to pravda?" „Není synu. Kdyby to byla pravda, tak bychom měli vládu ze samých trpaslíků."

III.

Jednou za války narukoval k tankistům i pan Novák. Když už tam byl dlouho, zeptal se jednou velitele, jestli by nemohl dostat dovolenou. Velitel povídá: „Jó, to byste musel udělat něco výjimečného. Třeba ukořistit nepřátelský tank." Další den ráno jsou kasárna vzhůru nohama. Na nádvoří vjíždí nepřátelský tank a z něho mává vojín Novák. Všichni jen nevěřícně kroutí hlavami nad tím, jak to dokázal. Když se vrátil z dovolené, za týden to udělal celé znovu. Velitel mu vypisuje další dovolenku a ptá se: „Dostanete třeba měsíc, ale řekněte mi, jak to děláte?“ – „To je jednoduché,“ usměje se hrdina Novák. „Přijedu na frontovou linii a zavolám na nepřátelské jednotky: mládenci, pojďme si měnit tanky – bude dovolená!“

IV.

Mladý důstojník na ministerstvu obrany pracoval dlouho do večera. Když konečně odchází z kanceláře, vidí na chodbě ministra, jak stojí u skartovače se štůskem papírů v ruce. „Víte, jak tahle věc funguje?" ptá se ministr. „Můj pobočník už šel domů a já nevím ani kde se to zapíná." „Ano, pane,“ na to důstojník, přistoupí k přístroji, zapne ho, vezme ministrovi z ruky papíry a vloží je dovnitř. Chvíle ticha, stroj zpracuje papíry. „A teď,“ praví Zůna, „bych z toho potřeboval po jedné kopii.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. listopadu - 6. prosince 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠ SV.
SOBOTA 28. listopadu	**SOBOTA 34. TÝDNE V MEZIDOBÍ**	**TOPOLANY 17.00:**	za zemřelého syna Rostislava JUŘIČKU, Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
NEDĚLE 29. listopadu	**1. NEDĚLE ADVENTNÍ** ŽEHNÁNÍ ADVENTNÍCH VĚNCŮ	**PUSTIMĚŘ 8.00:**	za + Miroslava VÁVRU, otce, bratra a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30:	za + Ladislava RYŠÁNKA, rodiče RYŠÁNKOVY, JANSKÝCH, a Boží požehnání pro živou rodinu
	ZAČÁTEK NOVÉHO LITURGICKÉHO ROKU (**B**)	**PODIVICE 11.00**	za +Dominika TRÁVNÍČKA, živou a zemřelou rodinu
PONDĚLÍ 30. listopadu	**SVÁTEK - SV. ONDŘEJ,** APOŠTOL	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za světlo víry a dar víry v našich farnostech
ÚTERÝ, 1. prosince: **ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ**			
STŘEDA 2. prosince	**STŘEDA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ**	**DRYSICE 17.00**	za + Martina BĚLÁNKA, celou živou a zemřelou rodinu
ČTVRTEK 3. prosince	**SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ,** KNĚZ	**PODIVICE 8.00**	za + Annu SUCHÁNKOVOU a + rodinu MATOUŠKOVU
PÁTEK 4. prosince	**SV. JAN DAMAŠSKÝ,** KNĚZ A U.C. **SV. BARBORA,** PANNA A M. **PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI**	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za + Magdu MEČKOVSKOU a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 5. prosince	**SOBOTA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ** PODIVICE -SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	**PODIVICE 17.00:**	za + Irenu KOČVAROVOU, duši v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu KOČVAROVU, ŠMEHLÍKOVU A POSPÍŠILOVU
NEDĚLE 6. prosince	**2. NEDĚLE ADVENTNÍ** **HODY V TOPOLANECH** **SV. MIKULÁŠ,** BISKUP **PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA**	**PUSTIMĚŘ 8.00:**	za + Ing. arch. Zdeňka JANSKÉHO, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za živou a zemřelou rodinu DOBEŠOVU, MICHÁLKOVU, ČECHOVU a POČOVU
		TOPOLANY 11.00	ke cti sv. Mikuláše za dar zdraví a Boží požehnání pro farnost a obec Topolany

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA I. POLOLETÍ 2027 (1.1.-30.6.2027)

ZAPISUJI 30. LISTOPADU - 12. PROSINCE 2026 PO MŠI SVATÉ VE VŠEDNÍ DNY

(PUSTIMĚŘ, PODIVICE: v sakristii DRYSICE: na faře; TOPOLANY: od soboty 28.11. v sakristii).

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 5. - 13. prosince 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 5. prosince	**SOBOTA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ** PODIVICE -SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	**PODIVICE 17.00:** za + Irenu KOČVAROVOU, duši v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu KOČVAROVU, ŠMEHLÍKOVU A POSPÍŠILOVU	
NEDĚLE 6. prosince	**2. NEDĚLE ADVENTNÍ** **HODY V TOPOLANECH** **SV. MIKULÁŠ,** BISKUP **PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA**	**PUSTIMĚŘ 8.00:** za + Ing. arch. Zdeňka JANSKÉHO, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za živou a zemřelou rodinu DOBEŠOVU, MICHÁLKOVU, ČECHOVU a POČOVU
		TOPOLANY 11.00	ke cti sv. Mikuláše za dar zdraví a Boží požehnání pro farnost a obec Topolany
PONDĚLÍ, 7. prosince – **SV. AMBROŽ,** BISKUP A UČITEL CÍRKVE			
ÚTERÝ 8. prosince	**SLAVNOST PANNA MARIA, POČATÁ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU**	**PODIVICE 8.00**	za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
		PUSTIMĚŘ – SVĚTELNÝ PRŮVOD K LURDSKÉ JESKYNI	
		PUSTIMĚŘ 17.00	za nenarozené děti a za obnovu kultury života v naší zemi
STŘEDA 9. prosince	**STŘEDA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ** SV. JAN DIDAK	**DRYSICE 17.00:** za + Martina BĚLÁNKA, živou a +rodinu BĚLÁNKOVU, BURÁŇOVU, PEROUTKOVU a JORDÁNOVU	
ČTVRTEK 10. prosince	**ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ** PANNA MARIA LORETÁNSKÁ	**PODIVICE 8.00**	za + rodiče JUŘIČKOVY, GÁLOVY, jejich syna Břetislava a duše v očistci
PÁTEK 11. prosince	**PÁTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ** **SV. DAMAS I.,** PAPEŽ	**PUSTIMĚŘ17.00:**za +Františka BENÍČKA, +Josefa MAHDALA, živou a + rodinu BENÍČKOVU, ZELENKOVU, BUČKOVU, LŽÍČAŘOVU, MAHDALOVU, GAZDÍKOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
SOBOTA 12. prosince	**SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ** PANNA MARIA GUADALUPSKÁ	**TOPOLANY 17.00:** za+ Marii a Milana ŠUSTKOVY, živou a +rodinu CHARVÁTOVU, ŠUSTKOVU, MAHDALOVU a VELECKOU	
NEDĚLE 13. prosince	**3. NEDĚLE ADVENTNÍ** **SV. LUCIE,** PANNA A MUČEDNICE	**PUSTIMĚŘ 8.00**	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu STEINEROVU
		DRYSICE 9.30: za +Marii KREJČÍ, manžela, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu	
		PODIVICE 11.00: za + Miroslava MALÍKA, bratra a rodinu z obou stran	

POŘAD BOHOSLUŽEB: 12. - 20. prosince 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 12. prosince	**SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ** PANNA MARIA GUADALUPSKÁ	**TOPOLANY 17.00:**	za+ Marii a Milana ŠUSTKOVY, živou a +rodinu CHARVÁTOVU, ŠUSTKOVU, MAHDALOVU a VELECKOU
NEDĚLE 13. prosince	**3. NEDĚLE ADVENTNÍ**	**PUSTIMĚŘ 8.00**	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu STEINEROVU
		DRYSICE 9.30:	za +Marii KREJČÍ, manžela, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
	SV. LUCIE, PANNA A MUČEDNICE	**PODIVICE 11.00:**	za + Miroslava MALÍKA, bratra a rodinu z obou stran
PONDĚLÍ 14. prosince	**SV. JAN OD KŘÍŽE,** KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za + Marii KOUTNOU, manžela, rodiče a Boží požehnání pro rodinu
ÚTERÝ 15. prosince	**ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ**	**PODIVICE 17.00:**	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele
PODIVICE - ÚTERÝ: 16.00-17.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ – P. JAROSLAV ŠPARGL			
STŘEDA 16. prosince	**STŘEDA PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ**	**DRYSICE 17.00**	za obrácení dcery Magdalény
DRYSICE - STŘEDA: 16.00-17.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ - P. JAROSLAV ŠPARGL			
ČTVRTEK 17. prosince	**ČTVRTEK PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O SAPIENTIA“** (Ó. Moudrosti)	**PODIVICE 8.00**	za +Tomáše kard. ŠPIDLÍKA, rodiče, sestru a synovce
ČTVRTEK, 17. 12. DOPOLEDNE - NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH VE FARNOSTECH			
PÁTEK 18. prosince	**PÁTEK PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O ADONAI“** (Ó, Hospodine)	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za + Jana JANSKÉHO, manželku, syna, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 19. prosince	**SOBOTA PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O RADIX“** (Ó. Kořeni Jesse)	**TOPOLANY 17.00**	za živou a zemřelou rodinu PROVAZNÍKOVU
TOPOLANY - SOBOTA: 16.15-17.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ			
NEDĚLE 20. prosince	**4. NEDĚLE ADVENTNÍ**	**PUSTIMĚŘ 8.00**	za živou a zemřelou rodinu STŘÍTECKOU a ŽÁKOVU
	NEDĚLE PŘED ŠTĚDRÝM DNEM „O CLAVIS“ (Ó, Klíči Davidův)	**DRYSICE 9.30:**	za + manžela Bohumila JUŘIČKU, syna Rostislava, dar zdraví a Boží požehnání živé rodině
PUSTIMĚŘ: 14.00-16.00: SVÁTOST SMÍŘENÍ - P. JAROSLAV ŠPARGL		**PODIVICE 11.00**	za Boží ochranu, požehnání, dar víry, dary Ducha svatého pro děti a jejich rodiny

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks**. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na http://www.pustimer-farnost.cz.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 21. - 27. prosince 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
PONDĚLÍ 21. prosince	**PONDĚLÍ PŘED ŠTĚDRÝM DNEM** **„O ORIENS“ (Ó, Vycházející)**	**PUSTIMĚŘ 17.00**	za + Vojtěcha FILÁKA, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
ÚTERÝ 22. prosince	**ÚTERÝ PŘED ŠTĚDRÝM DNEM** **„O REX“ (Ó, Králi národů)**	**PODIVICE 8.00**	za + Pavla BAXU, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 23. prosince	**STŘEDA PŘED ŠTĚDRÝM DNEM** **„O EMMANUEL“ (Ó, Emanueli)**	**DRYSICE 17.00**	za živou a zemřelou rodinu NAVLÁČILOVU
STŘEDA - ROZNÁŠENÍ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA			
ČTVRTEK 24. prosince	**VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ**	**PUSTIMĚŘ 22.00**	za +Josefa VLČE, manželku, syna, rodiče a Boží požehnání pro celou rodinu
PÁTEK 25. prosince	**SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ** 12.00: „URBI ET ORBI“ (ČT) **POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE** S PLNOMOCNÝMI ODPUSTKY	**PODIVICE 7.30:** za živé a zemřelé farníky, farnice, dobrodince a Boží požehnání pro obec a farnost Podivice	
		DRYSICE 9.00	za + Ladislava ADAMCE, rodiče a zemřelou rodinu
		PUSTIMĚŘ 10.30: za živou a zemřelou rodinu ADAMCOVU a LUSKOVU, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu	
15.00-16.00: VE VŠECH FARNOSTECH MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA V KOSTELE A MODLITBY U JESLIČEK		**TOPOLANY 17.00**	za + rodinu KUDLIČKOVU, ŠTĚPÁNKOVU, PUČKOVU a duše v očistci
SOBOTA 26. prosince	**SVÁTEK SV. ŠTĚPÁN,** PRVOMUČEDNÍK	**PUSTIMĚŘ 8.00**	za + Vojtěcha ZBOŘILA, rodiče z obou stran a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za živou a zemřelou rodinu DOBEŠOVU, HODULÍKOVU, BABICOVU a HECZKOVU
15.00-16.00: VE VŠECH FARNOSTECH MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA V KOSTELE A MODLITBY U JESLIČEK		**PODIVICE 11.00:** na poděkování za dar zdraví, dary Ducha Svatého a ochranu Panny Marie pro rodinu KROMBHOLZOVU	
NEDĚLE 27. prosince	**SVÁTEK SVATÁ RODINA, JEŽÍŠ, MARIA A JOSEF**	**PUSTIMĚŘ 8.00:** za + Marii a Miroslava SMEJKALOVY, rodiče z obou stran, sourozence, a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za +Ludmilu HODINKOVOU dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu	
OBNOVA MANŽELSKÝCH SLIBŮ A ŽEHNÁNÍ MANŽELŮM		**PODIVICE 11.00:** BOHOSLUŽBA SLOVA SE SVATÝM PŘIJÍMÁNÍM	
15.00-16.00: VE VŠECH FARNOSTECH MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA V KOSTELE A MODLITBY U JESLIČEK		**SVÁTOST KŘTU: AMÁLIE ANNA KASALOVÁ** **TOPOLANY 11.00:** za Boží požehnání pro rodinu KASALOVU	